

2000 **3**
ROČNÍK XXXII

**... ale jako je svatý ten,
který vás povolal,
bud'te i vy svatí
v celém způsobu života.**

1. Petra 1,15

Nositným tématom tohoto čísla našeho časopisu je „Veľké poslanie“. Toto téma bolo mottem Celoslovenského stretnutia veriacich Kresťanských zborov v Prievidzi ve dnech 24. a 25. června 2000. Svým dopadom se však týká všech vykoupených Božích dětí, at' žijí kdekoliv, nejen v našich zemích, ve Slovenské a nebo v České republice. Víme také, že vykoupené Boží děti jsou samozřejmě i mimo rámcem Kresťanských sborů a že právě toto poslání našeho Spasitele a věrnost v službě jemu je to, co máme společného.

V čem je toto poslání? Bylo vyjádřeno dvěma biblickými texty: „Daná je mi každá moc na nebi aj na zemi. A tak idę, činite učeními všetky národy krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázať. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen“ (Mt 28,18-20) „Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Tedy proste Pána žatvy, žeby vyslal robotníkov do svojej žatvy.“ (Mt 9,37-38).

Zjedeme v pluralitní společnosti, kde si každý vyhrazuje právo na vlastní názor a přesvědčení. Jistě nemůžeme a také ani nechceme nikomu toto právo upřímat. Na druhé straně však je naší povinností lidem upozornit na tu skutečnost, že JEŽÍŠ je ten kámen, který... stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V níkom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (viz Sk 3,12.13). On sám řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci (rozuměj k Bohu) než skrze mne.“ Tato slova jsou výzvou. Můžeme ji vzít vážně (a podle toho zařídit svůj život), anebo ji můžeme ignorovat. Tvářit se však jako křesťan a odmítat Kristovu výlučnost jako Spasitele nemá vůbec žádnou cenu. Takové „křesťanství“ je naprostě bezcenné, protože upírá Kristu to nejzásadnejší. Buď je Kristus opravdu tím, co o sobě říká - a pak je třeba ho vzít vážně, anebo jím není -

a pak nemá smysl se křesťanstvím vůbec zabývat. Jsme samozřejmě těmi, pro něž je Kristus tím nejzásadnejším, co jsme v životě našli. Proto ho také chceme zvěstovat.

V naší společnosti samozřejmě chce každý najít své místo pod sluncem, tedy usiluje o seberealizaci. Proto lidé neradi slyší o tom, co by měli a co by neměli dělat. Domnívají se, že mají dostatek rozumu i zkušenosti, aby svůj život zvládli sami. Součástí našeho velkého poslání však je učit lidí zachovávat všechno, co nám Kristus přikázal. Počítejme s tím, že tato část nenajde vždycky u lidí potlesk a porozumění. Mnohdy budeme napadáni, že to „přeháníme“; že jsme „fundamentalisté“ apod. Nechápejme však nálepku fundamentalisté jako hanlivou, pokud nejsme fundamentalisty v pravém slova smyslu, kdy člověk jedná zjednodušeně a zkratkovitě. Je to ve skutečnosti pocta. Protože jen ten dům, který má pevný základ, přetrvá bouře. Právě nepřízeň počasí prokáže, zda stavba byla postavena na dobrém základu nebo bez základu.

A to poslední, co bych rád vyzvedl - je otázka vyslání do práce. V dnešní složité době, ve které žijeme, se řada lidí chápe samu práci. Pohnutky mohou být různé - od těch nejčistších až po zcela sobecké, od nezíšné služby Pánu až po dobrě maskovanou službou sobě samému. Bible říká, že je „žen mnohá a dělníků málo“ - ale neříká současně, že se tedy máme vrhnout bezhlavě do práce. Vždycky jde o to, aby „Pán žně“ určil, kdo má co dělat. Je naším posláním prosit Pána žně, aby on sám vyslal dělníky na svou žně. On ví, kdo z nás se k čemu hodí. Je zajímavé, že řada z nás je ochotna něco „dělat“ - možná proto, že je to vidět, ale méně z nás je ochotno „prosít“ - protože prosby v skrytu vidět nejsou.

Kéž by nám Pán dal, abychom toto velké poslání ve svém životě alespoň z částky splnili, abychom zde na této zemi nežili zbytečně. To vám přeje Váš bratr

Tomáš Pala s redakční radou.

VEĽKÉ POSLANIE

MYŠLJENKY Z CELOSLOVENSKÉHO ZÍDENIA VERIACICH KRESŤANSKÝCH ZBOROV

Pán umožnil usporiadať zídenie veriacich z Kresťanských zborov na Slovensku v Prievidzi 24.-25.6.2000. Témou bolo VEĽKÉ POSLANIE na základe textov Písma:

Matúš 9,36-38: A keď videl (Ježiš) tie zástupy, hlbokou lútostou bol pohnutý nad nimi, že boli zmorení a rozptýlení ako ovce, nemajúce pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Tedy proste Pána žatvy, že by vyslal robotníkov do svojej žatvy.

Matúš 28,18-20: A Ježiš pristúpiac hovoril s nimi a povedal: Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi. A tak chodťte, činite učeními všetky národy krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázať. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen.

Aby nebesia mohli žať, je na nás, aby sme rozsievali, zaznelo v úvodnom príhovore domáceho brata.

K téme sú uvedené dve miesta Božieho slova. V jednom ide o prácu v národe izraelskom a v druhom o práci v celom svete. Medzi oboma miestami je určitý významový posun, ale zvest' je o Pánovi Ježišovi.

Kontext uvažovaných statí z Písma:

Je zrejmé, že v uvažovaných statiah ide o misiu, do ktorej Pán vysiela svojich pracovníkov.

Mt 9 - prosba o vyslanie robotníkov do žatvy.

Ked' si predstavíme, že učeníci splnili Pánov príkaz a naozaj prosili Pána žatvy, aby vyslal robotníkov, tak v 10. kapi-

tole nasleduje to, že Pán určil dvanásťich spomedzi nich a vyslal ich samých. Tým naplnil ich prosby. Počítajme s tým, že keď budeme Pána prosiť o zvestovanie evanjelia vo svete, pošle práve nás. Budeme ochotní?

Mt 28 - stretnutia po zmŕtvychvstaní.

Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní sa 40 dní zjavoval učeníkom a učil ich ako zárodek budúcej Cirkvi tým najpodstatnejším veciam. Text Mt 28,16-20 sa vzťahuje na deň štvrtého stretnutia Pána Ježiša so svojimi.

V **prvý deň**, slávny deň vzkriesenia, sa ukázal ráno Márii - učí ju, že veriaci majú v nebi Otca a sú Jeho bratmi; že nám - posila ich svedčí o svojom zmŕtvychvstaní a aby Ho učenici čakali v Galilei; potom cez deň dvom učeníkom na ceste do Emaus, ktorým vyložil Písma svedčiace o Nom a večer stihol ešte učeníkov v Jeruzaleme, ktorým zvestoval pokoj, naplnenie Písem a dáva učeníkom poslanie, aké mal i On.

Druhý v Písme opisaný deň Pánovho ukázania sa nastal o týždeň, keď bol s učeními i Tomáš. Lekciou je blahoslavenstvo pre tých, čo nevideli, a uverili.

Tretí príbeh Pánovho ukázania sa uskutočnil pri Tiberiadskom mori (Galilejskom jazere), kde Pán pri rybolove vyučoval učeníkovo svojej moci a o úplnej závislosti učeníkov na Nom. Slúži Petrovi, aby sám seba poznal, podobne i učeníci.

Štvrtý deň stretnutia Pána so svojimi sa udial v Galilei na vrchu. Tohto stretnutia sa týka náš text, kde Pán formuluje svoje veľké poslanie. Príkaz - Čírete učeníkmi všetky národy krstiac ich...

v niektorých iných prekladoch znie:

Chodťte ku všetkým národom a získavajte za učeníkov...; Chodťte a učte národy... V histórii kresťanstva sa totiž stalo, že násilím naozaj boli „krstené“

Poslanie evanjelizovať

Roman Lúdka

Vybrané texty nás uvádzajú do poslania evanjelizovať. Pýtame sa: čo to znamená pre mňa, že som kresťan? Svoje zemské povolanie si vyberáme cielene, či nás bavia počítace, zvieratá alebo chceme pracovať s ľudmi.

Prečo som kresťan? Len preto, aby som bol spasený?

Cítame si v J 17: „Otče, zober ich zo sveta!“ Nie, ale - aby si ich zachoval. Pán Ježiš chce, aby si tu bol, nielen pre seba, pre rodinu. Ľudia - kresťania - sa vzdali kariéry, aby ti povedali, že ťa Boh miluje. Aj Pán podobne - pracoval, chodil. Nie preto, že by musel, ale že ľutoval ľudí.

Máme Svätého Ducha, ako i Pán. On mal nielen pritakávačov, ale niektorí Ho chceli zhodiť zo skaly, aby sa zabil, iní pluli na Noho. Nečakajme samý úspech u ľudí.

V nasledujúcej kapitole (Mt 10) čítame, ako si Pán vyvolil dvanásťich a ako ich vyslal. Vystrojil ich patričnou mocou, neposlal ich prázdnych. Preukázali náležitú horlivosť. Nehovorme, že keď ľudia budú chcieť, tak prídu do zhromaždenia. My máme ľst' za nimi. Pán išiel aj za myšnikom Matúšom, aj k Zachejovi, zhováral sa aj so Samaritánskou. Nebál sa znečistenia, prinášal dobrú správu o Božej láske.

(kropené) národy ako celok.

Piate stretnutie sa udialo na Olivovom vrchu, kde Pán kladie učeníkom na srdce byť Jeho svedkami počnúc od najbližších až k dalekým.

Nehovorme, že ešte nemáme duchovnú úroveň. Ved' načo je tu Svätý Duch? **Nezaoberaj sa tým, či máš schopnosti a vedomosti, ale či máš túžbu, či máš lásku.**

Tešíme sa, že sme dostali spasenie zadarmo. Ale Pán Ježiš zaplatil najvyššiu cenu na kríži. Vykonávaním Pánovho poslania dávame najavo, ako si Jeho obeľ vážime.

Ked' som nedávno čítal bulletin „OM (Operation Mobilisation) Svetonázar 1/2000“, znova som sa len utvrdil v tom, ako veľmi je evanjelizácia potrebná. Koľko ľudí nevie, kto je Kristus, lebo im to nemá kto povedať! Dieťa - sirota, ktoré vyrastá opustené, nevie, čo je to láskyplné pohladenie matky. Pán Ježiš prišiel na túto zem, aby ľuďom ukázal Otca, aby ich ako siroty priviedol domov. V Matúšovom evanjelii 9,35-36 čítame, že On bol ten, ktorý chodil, učil, kázal, uzdravoval. Ak si dobre všimneme text, vidíme veľkú aktivitu Pána Ježiša, ktorá mnohým kresťanom chýba. Ako je to s nami? Len učíme? A koho učíme? Len kážeme? A komu kážeme? Zabudli sme, že On chodil a sám o sebe hovorí, že On hľadá? Zaujíma sa o človeka, aby mu ukázal tú krásnu zvest', že máme v nebi Otca, ktorému sa ulútostilo človeka až naťoko, že posila svojho jednorodeného Syna, vediac, že bude popravený, aby človeka svojou zástupnou smrťou spasil, keď ten uverí v Noho. Verím, že mnohá naša ľahostajnosť

k zvestovaniu evanjelia pramení z nepoznania hrôzy pekla a malého pochopenia Kristovej lásky, ktorá je bezhraničná. Ona sa nezastaví pred ničím, vie milovať i tých, ktorí ju odvrhnú, i tých, ktorí jej nerozumejú, i tých, ktorí ju nenávidia, i tých, ktorí ju zradia, i tých, ktorí na ňu plujú, i tých, ktorí ju bijú, ale i tých, ktorí ju zavrhnu.

V 36. verši si čítame o Jeho ľútosti nad zástupmi. Toto miesto nám hovorí o tom, ako dokonale pozná naše srdce, jeho prázdnnotu a stratenosť. Zaujmé vás tento verš? Je tam niečo zvláštne? Kol'ko raz prejdeš cez ulicu - zaujmú ťa tie davy? Už si ani neuvedomujeme vlastnú otopenosť. On videl davy a bolo Mu ich ľuto. Aký je to rozdiel medzi tebou a Nim! Svätý Duch je ten istý, ale postoj srdca je iný. Ked' videl tú stratenosť a opustenosť (v. 37 a 38), hovorí svojim učeníkom: *Žatvy je mnoho, ale robotníkov málo. Tedy proste Pána žatvy, že by vyslal robotníkov do svojej žatvy. Pán Ježiš neostáva ľahostajný, je to Jeho žatva. Tá ľútosť, ktorú pocítoval, Ho podnetila niečo robiť. Povzbudiť robotníkov k modlitbe za pracovníkov na vinici Božej. Páčilo sa mi, čo povedal br. Zeman, keď sa spýtal, čo je svet. Aká by bola tvoja odpoved? Myslím, že viem, aká je odpoved u väčšiny kresťanov.*

Verím, že takú odpoved', akú dal, mnohí nečakali: „Svet je misijné pole.“ Ak budem vidieť svet takto, tak i moja reakcia bude tomu adekvátna. Kapitola sa končí, ale text pokračuje:

Mt 10,1 - Pán si privoláva dvanásťich učeníkov, nie troch alebo tých, ktorí to „cítia“, ale všetkých, aby ich vyslal ako robotníkov do žatvy. My nie sme pracovníci, ktorí sme vyzývaní, aby sme sa len modlili za pracovníkov, ale máme jazyk na vydanie svedectva a ruky pre pomoc nádzernemu.

V Ev. Lukáša 5 je opísaný príbeh, ktorý nám dáva príklad, ako blíznenmu pomôcť, ako hľadať spôsob priviesť človeka ku Kristu. Nehľadieť na okolnosti. Tito štyria muži rozobrali cudziu strechu - je jedno, či to bol dom, v ktorom býval Pán Ježiš, náhľivo pociťovali potrebu priniesť človeka k Pánu Ježišovi. Ten muž nezomeral, že by potreboval hned' byť pri Pánovi, ale oni považovali jeho stretnutie s Pánom za neodkladné, tak rozobrali strechu.

Hľadajme možnosti, ako privádzať ľudí ku Kristu - ako jednotlivci tak i celý zbor, podľa ľuďom rozprávať, aké bohatstvo, lásku a milosť získa od Krista.

(rl)

Perličky z preslovov

- * *Hriech sa nedá naprávu, iba odpustí. Preto je potrebné pokáanie.*
- * *Pán Ježiš sa vtedy do ľudského tela. My sa musíme inkarnovať do sveta, aby sme spolučili s ním jeho budúci účel.*
- * *Pán nás posielal ako ovečky medzi vlkov - nie ovečky proti vlkom.*
- * *Netrápme sa, že sme nedokonali, len budme pravdiví. Netakujme!*
- * *Prikaz riaditeľa v poľnohospodárskom podniku: Začína sa žatva, nik nesmí mať dovolenkú!*

VEĽKÉ POSLanie

(Ján Hudec)

Zamyslime sa nad názvom témy, nad dvoma slovami, ktoré ho tvoria:

VEĽKÉ poslanie

- * - je veľkým preto, že
- * **je veľký ten, ktorý posielal** - Boží Syn Pán Ježiš Kristus (L 1,32);
- * **je veľký priestor**, do ktorého On posielal - celá zem a celé ľudstvo (Sk 1,8; Mt 28,19; Mk 16,15);
- * jeho náplňou je zvestovať Božie **veľké spasenie** (Žd 2,8);
- * jeho účelom je uskutočňovať Božie **veľké tajomstvo**, ktorým je **Kristus a Cirkev** (Ef 5,32);
- * jeho konečným cieľom je Božia **veľká sláva** (Mt 24,30).

Veľké POSLanie.

Druhé slovo našej témy - **poslanie** - obvykle vyjadruje úlohu, ktorá je niekoľku daná od jeho nadriadeného. Niekoľko však môže znamenať i náplň a zmysel celého života človeka. Vtedy sa hovorí, že je to jeho **celoživotné poslanie**. A práve o takéto poslanie ide v našom predmete. Slovo **poslanie** znie v latinčine *missio*, v poslovenčenej podobe je to *missia*. Aj cez nás predmet nám ju Pán chce priblížiť a položiť na srdce.

Aký je obsah veľkého poslania, to vyplýva zo slov Pána Ježiša učeníkom v Sk 1,8 a Mt 28,19-20. Podľa nich **misia zahrňa**:

- * **svedectvo o Pánovi Ježišovi neveriacim,**
- * **krst veriacich ponorením vo vode,**
- * **vyučovanie a výchovu veriacich**

a v živote Pána Ježiša i prvotnej cirkev je vidieť i jej ďalšiu

- * **sociálnu zložku** - v službe starým, chorým, opusteným, zanedbaným, chudobným a všetkým, ktorí potrebujú hmotnú alebo duševnú pomoc.

Pán Ježiš posielal do misie svojich učeníkov a povoláva k účasti na nej i nás. Všetky tri božské osoby - Otec, Syn i Svätý Duch - pôsobia v misii, vo veľkom poslaní Cirkvi (J 20,21-22).

Ako sa my môžeme zúčastniť na misii Cirkev?

Aj my môžeme i máme

- * **byť svedkami Pána Ježiša** vo svojom blízkom i širšom okolí;
- * **modliť sa za misionárov** u nás i v zahraničí a za ich **misijnú prácu**, o ktorej sa môžeme dozvedieť, ak máme o to záujem;
- * **hmotne podporovať misiu** u nás alebo i v zahraničí.
Ked' Pán žatvy bude volať niekoho z nás do misie v našej krajine alebo inde vo svete, má
- * **istiť v dôvere v Noho** ta, kde ho On chce svojím Duchom viesť a používať.

Nikto z nás nie je vyňatý z veľkého poslania, patrí nám všetkým. Kiež by sa aj naša téma stala výzvou i povzbudením pre nás k uskutočňovaniu veľkého poslania pre záchranu našich blížnych, požehnanie spoluveriacich a na slávu nášho **veľkého Boha**.

(jh)

Pán Ježiš

- ako vzor

Velké poslanie sa dá pochopiť pohľadom do srdca Pána Ježiša Krista, kde uvidíme najmä dve veci:

1. Pán Ježiš vedel, že Ho Otec poslal: *Ale Ježiš im povedal: Mojm pokrmom je to, aby som činil vôlu toho, ktorý ma posielal, a dokonal jeho dielo* (J 4,34). Bol sýty plnením Jeho vôle. Tak sú aj všetci sýti, ktorí konajú Božiu vôľu.

2. Druhú základnú črtu, ktorú tam vidíme je poddanosť: *Duch Pánov je nad mnou, a preto ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium, posiel ma uzdravovať skrúšených srdcom, vyhlásiť zjatcom prepustenie a slepým návrat zraku, zlomených poslat' na slobodu* (L 4,18). Teda nad každou oblasťou života cítiť panstvo Svätého Ducha. Inými slovami, Pán Ježiš Kristus sa triasol nad Božím slovom: *Ved' to všetko učinila moja ruka, a tak sa to všetko stalo, hovorí Hospodín. Ale na tohoto hľadím: na utrápeného a na toho, kto je zdrteného ducha a trasie sa nad mojím slovom* (Iz 66,2)), čo je zároveň výkladom nasledujúceho: *A tak, moji milovaní, ako ste vždycky poslúchli, nie len ako v mojej prítomnosti, ale tým väčšimi teraz v mojej neprítomnosti, s bážňou a s trasením pracujte na svojom spasení* (F 2,12).

Len keď je služobník naplnený Svätým Duchom a vedený k tým, ktorí potrebujú spasenie, môže účinne plniť veľké poslanie.

Pán Ježiš Kristus, ako kráľ kráľov o. i. jazdí zdarne na slove pravdy: *Čo do tvojej nádhery: jazdi zdarne na slove pravdy a pokory spravodlivosti; to ťa vyučí, zázračným skutkom tvoju pravicu* (Ž 45,5). Nepriateľ môže hovoriť pravdu i lož. Pán Ježiš Kristus sa nesmel odchyliť ani v najmenšom od pravdy. Tak, ako keď niekto jazdí na motocykli, musí byť s ním jednoliaty celok, tak aj Pán Ježiš Kristus tvorí jednotu s pravdou. Na to tesne navázuje pokora a spravodlivosť. Je to Jeho veľké poslanie: *Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom* (1Pt 3,18).

Poslanie musí byť od Pána

Je tragédiou, keď sa ľudia svojvoľne ujímajú činností, do ktorých len Boh posielal svojich sluhov. Tak čítame: *Neposlal som tých prorokov, ale oni bezali; nehovoril som im, no, oni prorokovali* (Jr 23,21). Sú to plevy, ktoré zostávajú z obilia po vymlátení. *Prorok, u ktorého je sen, nech rozpráva sen; ale ten, u ktorého je moje slovo, nech hovorí moje slovo, pravdu.* Čo má pleva spočiatneho so zbožím? hovorí Hospodín (Jr 23,28). Nech hovorí teda slovo evanjelia ten, koho posielal pán žatvy. Pavol prijal takéto poslanie na miesta, kde ešte nikdy nikto nepočul o Pánovi Ježišovi - a to tak, že mi to bolo vecou cti, aby som zvestoval evanjelium, nie tam, kde už bol Kristus menovaný, aby som nestaval na cudzí základ (R 15,20). Hoci na Slovensku sa ku kresťanstvu priznáva

najmenej 76 % obyvateľstva, pýtame sa, kolko z nich je znovuzrodených? Veď je stále 96 % súdov (miest, obcí), kde nepoznáme zbor znovuzrodených Božích detí. To je to veľké poslanie, íšť na tieto miesta a zvestovať evanjelium.

Pán žatvy (Mt 9,38) je nadriadený. On musí rozhodnúť kto a kedy bude vyslaný. Aký je vzťah veriaceho k jeho nadriadeným (v škole, práci...), tak sa stavia aj k prianiu Pána žatvy.

Praktický príklad: V minulých dňoch som opäť išiel na návštavu otca na geriatrickom oddelení. Keď sme tam prichádzali, pred pavilónom stalo auto pohrebnej služby. Do chvíle, kým som sa na izbe nezvital s otcem, prechádzalo po mojom chrbte neprijemné mrazenie. Len, keď osobne cítim blízkosť konca niekoho drahého, vtedy sa nás to dotkne. Tlačí sa otázka: Cítim osobne blízkosť konca doby milosti?

Pomenovanie „robotník“ vo v. 38 sa najčastejšie viaže k nízko kvalifikovanej pracovnej sile. Pán nehľadá profesionálov, ale pracovníkov do svojho diela. Tak aj Timotej mal veľmi malú kvalifikáciu pre misionára (mladý, chatrné zdravie, nerozhladený...), ale' Pavel si ho veľmi vážil.

Sloveso poslať vo verši 38 je v kralickom preklade: ať vypudí. Do žatevnych prác sa ľuďom veľmi nechce (bola to práca namáhavá vo veľkom teple), preto použije Boh aj donucovanie. Mojžišovi sa tiež nechcelo íšť ku faraonovi. Peter sa otočil na Jána a pýtal sa: Pane, a tento čo? Odpoveď Pána Ježiša Krista: *Ak chcem, aby zostal, dokiaľ neprídem, čo tebe do toho? Ty pod' za mnou!* (J 21:21 a 22) Slovo ty pod' za mnou je pre nás dostačujúca. Neotáčať

sa na iných, ale sám sa pričiniť. Veď nejdeme sami, lebo Pán je s nami vždy a všade.

Svedectvo

Počas 7 rokov prípravy a stavby zborového domu v Bratislave bolo nespočetné príležitosti zvestovať evanjelium ľuďom v rôznych inštitúciách. Naposledy nás milo prekvapila mladá pani inžinierka vo firme, kde sme objednávali svietidlá s otázkou, či môže aj ona prísť, keď budeme otvárať zborový dom. Samozrejme, že dostala kladnú odpoveď a veríme, že ju nezabudneme pozvať.

Modlitebná podpora

V prvom rade je veľké poslanie podporované modlitbami. *Napomínam teda, aby sa predovšetkým konali prosby, modlitby, príhovory a podákovania za všetkých ľudí* (1Tm 2,1)). Pán Ježiš, ak môžeme na Neho vztiahnúť slová, ktoré hovoril Izaiáš: *Potom som počul hlas Pána, ktorý hovoril: Koho pošlem, a kto nám pôjde? Vtedy som povedal: Hľa, tu som, pošli ma* (Iz 6,8)), sa rozholol sám, ale tiež čakal na Božie vyslanie. My sa mnohokrát nemodlíme takto len preto, lebo sa bojíme zodpovednosti. Čo keď Pán vyšle práve mňa?

Sebectvo

Syn na 10. narodeniny dostal veľkú nanukovú tortu. Otec (ale i ostatní príslušníci rodiny) očakávali, že z nej ponúkne aj iných. Zjedol ju sám. - My sme dostali spasenie, iste sa v ňom radujeme, ale podeľme sa oň aj s inými. Správne si počíname malomocní pri obliehaní Samárie (2Kr 7,4-9), t.j. doniesli zvest, že obávaný tábor Sýrov je bez vojakov, ale ich potravinové zásoby sú tam.

A Ježiš pristúpiac hovoril s nimi
(Mt 28,18).

Kedy naposledy hovoril s tebou Pán Ježiš Kristus? Ak povieš: Veľmi dávno, potom je tu ďalšia otázka: Čia je to chyba? Možno je to tak, že v spletí tých „veľkých vecí, či poslani“ (povinností, kariér, zábav, dovolenie...) nášho života niet akosi čas počuť Pánov hlas.

Veľké poslanie zostane iba veľkým

poslaním, keď nebude s tebou a so mnou znova a znova hovoriť Pán.

Ak má kresťan splniť „veľké poslanie“, potom musí za tým stáť osobné oslovenie Pánom Ježišom Kristom a nielen osobné nadchnutie alebo nadšenie a názory iných.

Bojíme sa zodpovednosti prijať „veľké poslanie“, ale zodpovednosti sa nevyneme tým, že ho neprijmeme.

AUTO A PÍSEŇ

Projíždi-li řidič krajinou rychlosťí 50-70 km/hod, môže si klidně pobrukovat písňu „Jist v loktech Ježišových, v náruči jeho skryt...“

Jede-li rychlosť vyšší do 90 km/hod, doporučuje se, aby si zpíval písničku „Drž ruku mou, ó, Pane milovaný, já nemohu ni krok jít (jet) bez tebe“.

Pri rychlosti do 110 km/hod na běžných silnicích by si už měl prozpěvovat písňu „Bliž a bliž Jezu, sám táhni mne...“, při rychlosti do 130 km/hod bylo lépe zpívat si „Krásnou vlast připravil pro svůj lid milý náš Spasitel na nebi“, při rychlostech do 150 km/h je třeba velmi zbožně prozpěvovat písňu „Bliž k Tobě, Bože můj, jen k tobě bliž...“, při rychlostech do 160 km/hod je třeba při maximálním soustředění zpívat tiše melodii „Ó slyš, ó slyš! Je poslední už chvíle!“

Jede-li rychlosť nad 160 km/hod, pak se hodí ve vrcholném napětí si vzpomenout na písň ze starého zpěvníku „Jeruzaléme zlatý, kde samé blaho jen... ach jaké chvalozpěvy se ozývají tu z úst mnoha vyvolených a svatých zástupů...“

(Se svolením kazatele br. Edwarda Hydzika ze Sanoka přeložila H. Balandová)

Je samozrejmé, že vhodnou rychlosť auta nelze stanovit absolutně, že závisí na mnoha činitelích. Jinak se jezdí na dálnici, jinak na úzkých uličkách v uzavřených obcích, jinak se jezdí v době hustého provozu, a zcela jinak při prázdných silnicích, jinak za dobré viditelnosti a jinak za mlhy či deště. Svou roli hráje také povrch vozovky, technický stav vozidla, zkušenosť řidiče a řada dalších činitelů. Přesto by však řidič křesťan neměl zapomínat na to, že odpovídá svým dílem za bezpečnost svou i svých blížních, dalších účastníků silničního provozu. Neměl by jezdit bezohledně a měl by si uvědomit, že vyhláška o provozu na silničních komunikacích je závazná pro všechny účastníky silničního provozu, tedy i pro něj.

Je smutné, že se někdy s úsměvem říkává, že v neděli ráno je třeba si dávat nejvíce pozor na auta, označená vzadu nálepka s rybou - ta že prý mají nejvíce naspěch!

Pamatujme na to, že i při jízdě autem za sebou necháváme stopu - nejen na silnici, ale i v myslích těch, kdo spolu s námi jsou účastníky silničního provozu. Stopu, která prozrazuje hodně i o tom, jaký je náš vztah k Pánu i k lidem.

ÚHELNÝ KÁMEN

Tento výraz se vyskytuje na několika místech SZ. U Joba 38,6 v první Boží řeči klade Bůh Jobovi otázku ve spojení se stvořením země: „...Aneb kdo založil úhelný kámen jej?“ V Žalmu 144,12 vyjadřuje David touhu, aby byly „...dcery naše jako úhelní kamenové“ (ek. př.: „jako sloupy vytesané“).

V NZ je kámen úhelný ztotožněn s Kristem a jeho význam odvozen ze třech míst SZ.

První použité místo je citací Ž 118,22: „Kámen, který zavrhl stavitele, učiněn jest v hlavu úhelní“. V tomto žalmu se David raduje z vítězství nad nepřáti, kteří ho zavrhl. V liturgii při slavnostech svátků stánek vyjadřoval pak tento žalm spíše radost z vysvobození národa z rukou jeho nepřáti. Ale tento verš má i mesiášský výklad. Sám Pán Ježíš ho cituje, když mluví o sobě: Mt 21,42; Mk 12,10; L 20,17. Petr rovněž cituje tento verš ve Sk 4,11 a 1Pt 2,7, když chce vyjádřit zavržení Pána Ježíše židovským národem a současně zdůraznit Jeho vyvýšení Bohem do postavení hlavy Církve. Význam tohoto výrazu ukazuje na počátek založení nové stavby, která začíná právě položením tohoto prvního úhelného kamene, od něhož se vše vyměřovalo. Byl to velký kámen položený do základů, který vázel dvě řady kámenů v sousedních zdech.

Ale je možný i opačný pohled. V Ef 2,20 píše apoštol Pavel: „Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ Zde Pavel užívá obraz stavení, které roste v chrám posvěcený Pánu. Základ

Církve zde tvoří apoštoli a proroci s Kristem, který stavbě dává pevnost a jednotu. On je kamenem, který stavbu završuje a utváří z ní jeden celek.

Druhým místem je citace z Iz 28,16: „Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebude kvapiti.“ Toto místo se původně vztahovalo ke kamenné stavbě jeruzalémského chrámu, v němž přebýval mezi svým lidem sám Hospodin. Tím prorok Izaiáš vyjádřil pevnost a neotřesitelnost. Výrazy, které zde klade vedle sebe: „kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější“, (ek. př.), dokreslují charakter a vyjadřují jednotu v podobnosti významu Božího základu.

Třetí místo z Iz 8,14: „A budeť vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu“ s předchozím místem z Iz 28,16 cituje apoštol Pavel v Ř 9,33 a apoštol Petr v 1Pt 2,6-8 s důrazem na Krista, který je kamenem úrazu pro nevěřící a naopak bezpečím a jistotou těm, kdo v Něho věří.
Josef Hudousek

VNITŘNÍ ČLOVĚK

Toto slovní spojení nacházíme ve třech Pavlových epištolicích. Je to opak k vnějšímu člověku: „...i když nás větší člověk chátrá, přece ten, který je vnitří, obnovuje se den ze dne“ (2K 4,16 Škrabalův překlad). Obdobným dualismem je starý a nový člověk. Projevy vnějšího člověka je možné vidět, slyšet a vnímat jeho fyzickou stránku. Když Samuel představil národu Saule, kterého Hospodin vyvolil, aby se stal prvním izraelským králem, všechn lid spustil pokřik: „At' žije král!“ Saul převyšoval od

ramen vzhůru všechn lid (1S 10,23.24). Lidé obdivovali jeho urostlou fyzickou postavu! Vnitřní člověk se všemi záchravy své myslí a svého srdce je zjevný pouze Bohu: „Hospodin však Samuelovi řekl: „Nehled na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce“ (1S 16,7 Ek. překlad). Slušné chování, kultivovaný projev, dobré společenské vystupování, pěkný vzhled, či předstíraná zbožnost - to vše může být jen hezkou fasádou, za kterou se skrývá mnoho nepěkného. Práto ta tvrdá kritika, kterou vyslovil Pán Ježíš na adresu zákoníků, farizeů a pokrytců, kteří se podobali obříleným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a vseljaké nečistoty (Mt 23,27 Ek. překlad).

V Římanům 7,22 mluví Pavel o radosti, s níž se vnitřně ztotožňuje s Božím zákonem: „Nebo zvláštní lítost mám v zákoně Božím podlé vnitřního člověka“. Když však má jednat, zjišťuje působnost jiného zákona, který vede boj proti zákona, kterému se podřizuje jeho mysl. Tím se stává zajatcem zákona hřichu,

kterému se pak podřizují jeho údy. V 2.Korintském 4,16 spatřuje Pavel sebe tak, jak nás každý den vidí naše okolí: upracované, unavené, nemocné, pronásledované a zápasící; navenek hyneme. Proti němu stojí Pavel, na jehož nitru denně pracuje Bůh hledící do jeho srdce. Vnější Pavel chátrá, vnitřní Pavel se zmazuje: „...ačkoli ten zevnitřní člověk nás ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne“.

V Efeském 3,16-19 ztotožňuje apoštol Pavel vnitřního člověka se srdcem, v němž skrz víru přebývá Kristus: „Aby vám dal, podlé bohatství slávy své, mocí posilněnou býti skrz Ducha svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrz víru přebýval v srdcích vašich,...“ Srdce je místem, kde Kristus působí svou posilující mocí. Z Jeho Boží dobriny sílí vnitřní člověk. Pán svou mocí upevňuje, posiluje, zakořenuje v lásce a tím umožňuje dosažení plné míry Božích darů. To je ten skrytý srdce člověk, neviditelný fyzickým zrakem, ale který před obličejem Božím velmi drahý jest (1Pt 3,4).

Josef Hudousek

VYDAVATELSTVÍ A - ALEF INFORMUJE

V poslední době vysly tyto publikace:

Nové zprávy z Izraele - Ludwig Schneider

Jde o záznam proslovů věřícího židovského žurnalisty z Jeruzaléma v květnu t.r. v Praze. Kromě toho jsou v této knize vybrány články z časopisu NAI (vydavatel I. Schneider) k aktuálním otázkam, týkajících se Izraele:

- návštěva papeže v Izraeli v březnu t.r.
- jednání se Sýrií o navrátení Golanských Výšin
- snaha J. Arafata o vyhlášení samostaného palestinského státu v Izraeli s hlavním městem-východní Jeruzalémem. Cena: 40,- Kč

Modlitební život věřících - Dolman

Autor zajímavým spůsobem uvádí čtenáře do tajemství úprimné a opravdové modlitby.

Cena: 60,- Kč

Pozvanie k svedectvu

(Peter Kozár)

A povedal im: Toto sú moje slová, ktoré som vám hovoril, keď som ešte bol s vami, totiž že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i v žalmoch. Vtedy otvoril ich um, aby rozumeli písmam. A povedal im: Tak je napísané, a tak musel Kristus trpieť a vstať z mŕtvyh tretieho dňa, a musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi počnúc od Jeruzalema. A vy ste toho svedkami. (L 24,44-48)

Tieto slová nám približujú, čo sa diaľo pri jednom z posledných stretnutí zmŕtvyhustalého Pána Ježiša Krista s učeníkmi. Ukazujú nám, ako Pán pravoval svojich apoštолов pre svedectvo o Čom, a sú výzvou i pre nás. Ak máme byť my dobrími svedkami Pána Ježiša, musia byť pri nás podobne ako pri učeníkoch splnené **dve podmienky**.

Tou prvou je **otvorený um** pre pravdu Písma. Pán Ježiš vysvetlil učeníkom, čo sa o Čom píše v Mojžišovi, v prorokoch i v žalmoch.

My zvykneme deliť Starú zmluvu na knihy Mojžišove, historické, knihy múdrosti a prorokov (veľkých a malých). Židia však delia svoje Písma na Tóru (Mojžišov zákon), prorokov (starších a mladších) a spisy (táto časť začína Žalmami a niekedy sa celá označuje týmto menom). Keď teda Pán Ježiš hovoril o Mojžišovi, prorokoch a žalmoch, hovoril o svedectve celého Písma o Čom. Nie je to nič nové, On už predtým odkazoval zákonníkom: *Skúmajte Písma, ony svedčia o mne!*

Ak mali byť učenici dobrími svedkami Pána Ježiša, museli porozumieť prav-

de, ktorú Písma učí o Čom. To isté sa vzťahuje i na nás.

Druhú podmienku vidíme v tej istej kapitole o niekoľko veršov skôr. Učeníci, ktorí prežili biblickú hodinu s Pánom na ceste do Emaus, vyznávajú: *Či nechorelo v nás naše srdce, keď nám hovoril na ceste a keď nám otváral písma?* Tou druhou podmienkou pre účinné svedectvo o Pánu Ježišovi je **horiace srdce**, nadšenie, vyplývajúce z poznanej pravdy.

Počas takmer desiatich rokov evanjelizačnej práce medzi študentmi vysokých škôl som stretol mnoho ľudí a počul mnoho príbehov. Asi pred poldruha rokom kolumbijskí banditi uniesli lietadlo vnútrostátnej linky s 50 cestujúcimi na palube. Niekoľko týždňov boli zadržiavaní v horách, než ich prepustili na slobodu. Jednou z nich bola Grace Morillo, pracovníčka študentskej misie, s ktorou sa osobne poznám. Aj v takej extrémne pohnutej situácii mohla byť svedkom o láske Pána Ježiša pre únoscov i unesených. Ona prezila, ale životy mnohých kresťanov v Latinskej Amerike sú denne ohrozované partizánmi-banditmi a poznám osobne ľudí, ktorí stratili svojich najbližších, ale v svedeckom živote pokračujú.

V Burundi pri etnických nepokojoch medzi kmeňmi Tutsi a Hutu boli postupne zavraždení všetci vedúci kresťanských skupiniek na univerzite. Ich nasledovníci budujú celú študentskú misiu odznova a vzájomná láska medzi kresťanmi z oboch etnických skupín je mocným svedectvom, ktoré si všimlo i najvyššie vedenie univerzity.

Mohol by som pokračovať príbehmi z Etiópie, Pakistánu a iných krajin, kde sú kresťania prenasledovaní. Mohol by som tiež hovoriť o svojich priateľoch zo Švé-

ska alebo Švajčiarska, ktorých sice nikto neprenasleduje, ale kázanie evanjelia v spoločnosti, kde ľuďom nič nechýba, dopadá ako hrach na stenu. Prečo tito svedkovia odvážne a verne slúžia Pánovi napriek ľažkostiam? Bez výnimky všade na svete sú za tým dve veci. Tou prvou je neochvenné presvedčenie, že evanjelium je pravda, druhou je poznanie Božej milosti. Pán Ježiš povedal: *Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. A tak chodte ku všetkým národom...* (Mt 24,16-17) Pretože On je Pánom všetkého, zvest o Čom sa má hľať všetkým národom. Evanjelium je tá pravda, ktorá platí všade na svete a ktorú musí poznať každý človek. Evanjelium je zároveň jediná zvest o Božej milosti. Žiadne iné náboženstvo na svete Božiu milosť a odpustenie neponúka.

Aj my potrebujeme otvorený um a horiace srdce. Potrebujeme poznáť Písma a byť presvedčení o pravde evanjelia, a keď osobne zakúsime Božiu milosť, zapálí to naše srdce tak ako žiadna iná zvest. Potom môžeme byť dobrími svedkami Pána Ježiša.

Pán Ježiš hovoril učeníkom na základe Písma o troch veciach, ktoré sa **musia naplniť**. Tou prvou je, že **Kristus musel trpieť**. Nebolo inej cesty, neexistoval iný spôsob záchrany padlého človeka. Pána Boha nikto nemohol prinútiť, aby čokolvek spravil pre našu záchrannu, viedla Ho k tomu Jeho láska. A keď sa rozhodol, že nás chce spasť, smrť Krista na kríži bola cena, ktorú musel zaplatiť.

Druhá pravda je, že **Kristus musel vstať z mŕtvyh**. On zomrel ako nevinný za nás hriechov a smrť ani hrob nemali právo zadržať Ho. Nič nemohlo stať v ceste Božej moci, a tak na tretí deň Pán vstal z hrobu.

Tretia pravda - aktuálna i dnes pre nás - je, že **musí byť kázané v Jego mene pokánie a odpustenie hriechov**. Ak bol Pán Boh ochotný zaplatiť tú obrovskú cenu kríža za záchrannu hriechika, ak Jeho moc premohla aj smrť, tak je isté, že On nenechá tú úžasnú zvest o spasení zapadnúť do zabudnutia, ale postará sa, aby sa kázala ďalej.

Milí bratia a sestry, otázka dneška nie je o tom, či sa bude alebo nebude na Slovensku hľať evanjelium. To sa určite bude! Otázka znie, či my (Kresťanské zbory, ja a ty osobne) budeme pri tom. Za celý čas, čo som mohol byť zapojený do evanjelizačnej práce v rámci Vysokoškolského biblického hnutia, považujem to len za výsadu a milosť. Prajem aj vám, aby ste hľadali a nachádzali spôsoby, ako byť svedkami Pána Ježiša, a to nie z prinútenia, ale s radosťou. Neberte to ako povinnosť, ale ako pozvanie. Pán Boh aj dnes medzi nami koná niečo zvláštne a my máme príležitosť byť pri tom!

Na záver odkaz sestry Neklapilovej: Keď zvestujete evanjelium, budte vľudní. Iste sa nás mnohé dotklo, preto pozvime Pána, ako to urobil žalmista: Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje myšlienky a vid', či je vo mne nejaká zlá cesta, a veď ma cestou večnosti (Ž 139,23-24). Iste sa bojíme takto modliť, ja sa bojím. Nebojme sa byť závislý na Bohu, lebo človek, keď nie je závislý na Bohu, je určite na niečom alebo niekom inom.

Jeden brat spomnul, že celý mesiac sa pripravoval na túto tému. Krásne, že? Chceme veriť, že aspoň mesiac budeme my všetci ešte premiechať to, čo sme tu počuli, na drobné skúsenosti, činy.

Pravé odpočinutí

Rozhlášové vysílání 2.7.2000 ze sboru

Ostrava-Kunčičky

Milí bratři a sestry, milí posluchači,

pátek byl pro tisíce lidí slavnostním dnem. Žáci a studenti obdrželi vysvědčení a tím pro ně skončila desetiměsíční práce ve škole. Začaly prázdniny. Ale i pro jejich rodiče to přineslo určité odlehčení povinností a pro mnohé počátek dovolených. Všichni nyní myslí na odpočinek. To je to zvláštní slovo, kterým se i na dnešním shromáždění zabýváme.

O odpočinutí je první zmínka v Bibli v 1. Mojžíšově, 2. kapitole. Čteme tam toto: „A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, které dělal a odpočinul v den sedmy ode všechno díla svého, kteréž byl dělal.“ Není to zvláštní slovo? Bůh odpočinul! Potřebuje Pán Bůh nějaký odpočinek? Vždyť pro něho neplatí čas - je věčný. To je obsaženo ve jménu, které sdělili Mojžíšovi na hoře Sinaj: Já JSEM, KTERÝ JSEM. Bůh je, vždy byl a vždy budel Zůstává tentýž ve svém věčném bytí. On je neměnný ve svých vlastnostech i ve svých úmyslech. On na počátku všeho ví i konec. A přesto Bible nám mluví o něm jako o Bohu, který je omezen nebo ovlivněn časem. V Genesis 6,6 čteme, že Bůh „litoval, že na zemi učinili člověka“. Nevěděl snad o jeho pádu do hříchu ještě dříve, než jej stvořil? Jistěže věděl. Ale tak, jako čteme o Boží lítosti nad člověkem, tak i Jeho odpočinutí sedmého dne má význam pro nás, pro lidi. Pán Bůh projevil hlubokou lítost nad lidským jednáním, když se hřích člověka rozšířil po celé zemi a On je zarmoucen i dnes tím, jak lidé žijí. Svým odpočinutím sedmého dne Pán Bůh ukázal na tajem-

ství bytosti člověka. Jsme stvořeni tak, že potřebujeme po námaze šesti dnů odpočinek. Tak to trvá tisíce let existence člověka na zemi a všechny výzkumy potvrdily, že jakákoli změna tohoto cyklu není pro člověka dobrá.

Ale toto Boží odpočinutí sedmého dne má ještě hlubší význam. Mluví nám o tom 4. kapitola listu Židům. Pán Bůh připravil pro člověka odpočinutí, které lze získat pouze vírou. Pro Izrael odpočinutím měla být Zaslíbená země. Protože ti lidé, kteří vyšli z Egypta, nevěřili Bohu, do tohoto odpočinutí nevešli, ale zemřeli na poušti. Z toho odvozuje pisatel listu Židům varování pro nás, abychom i my nepromeškali vstup do Božího odpočinutí a jestliže dnes uslyšíme Boží hlas, abychom nezatvrtili svá srdce. O jaké odpočinutí nyní jde?

To není fyzický nebo psychický odpočinek. Boží slovo nám dává jinou vážnou otázkou: Jak je to s tvým pokojem v srdci? Můžeš se cítit dobře fyzicky i psychicky, můžeš se vrátit z prázdnin nebo z dovolené v dobré pohodě, přesto ve tvém srdci může něco působit nepokoj. Je nějaká metoda na odstranění tohoto nepokoje? Pán Ježíš při svém pobytu na zemi řekl velice důležitá slova:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout!“ Řekl to posluchačům u Genezaretského jezera. Zde totiž tři a půl roku působil, bydlel v domě apoštola Petra a chodil po okolních městech, uzdravoval lidi a volal je k pokání, aby změnili své životy. Lidé ho sice rádi poslouchali, když je zázračně nasylil a mnohé z nich uzdravil, ale žádné pokání neudělali. Neposlouchali Boží přikázání, své pobožnosti konali pouze vněj-

škem, jejich srdce bylo daleko od Boha. Proto ani nemohli být ve svém svědomí očištěni od hřichů, neměli žádnou sílu vítězit nad svými hříšnými sklony a sloužit Bohu pravým způsobem. A tak je Pán Ježíš volal k sobě, aby se stali jeho následovníky, protože On je může zbavit břemen, která je v srdci tlačila.

Toto pozvání Pána Ježíše platí i v současnosti. To je pozvání do pravého odpočinutí duše a ducha. Lidé se trápí různými břemeny. Řekněme si o některých.

1. Zármutek z bezzákonnosti

Během posledních deseti let se zločinnost v našem státě projevila tak, jako nikdy předtím. Sdělovací prostředky nás téměř denně informují o vraždách, úmyslně založených požárech, krádežích, drogách. Lidé jsou šokováni, když i v malé obci s jedním obchodem občan pobodá prodavačku nebo zapálí nějaký objekt podnikatele. Ale porušování zákona se neomezuje pouze na ulice měst. Děje se to v domácnostech, mezi příbuznými. Kolik lidí má strach? Kolik lidí nese tuto situaci jako břímě ve svém srdci a nevidí východisko?

2. Zármutek z ekonomického kolapsu

Statisíce lidí je poznamenáno nezaměstnaností, tíživou finanční situací. Dotýká se to však i těch, kteří korunu za korunou odkládali do nějakých peněžních ústavů a najednou přijdou o vše. Zůstanou jim jenom oči pro pláč.

3. Zármutek z devastace krajiny

Lidé vidí, jak je ničena ta krásná země, na kterou nás Pán Bůh postavil. Slyšíme o globálním oteplování, ozónových dírách, kontaminovaných zásobách vody, dusivém smogu a přelidnění některých krajin.

Ale jsou i další břemena, která lidé v srdci nosí. Zoufale hledají pokoj, ale ho nenacházejí. Za tím vším nepokojem je jedno slovo, které lidé nechtějí slyšet, a to HŘÍCH.

Hřich člověka je příčinou všech bolestí lidstva, to je břímě, které každý člověk ve svém srdci nosí.

Proto Pán Ježíš i dnes volá všechny lidi: Pojděte ke mně, já vám dám odpočinout! Já vaše břímě odstraním!

Apoštol Pavel Římanům napsal:

„Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“

Slovo ospravedlnění pochází z oboru soudnictví. Ospravedlněný člověk je ten, u kterého soud zjistil nevinu. Pán Bůh může člověka ospravedlnit tím, že mu hřich odpustí, a to úplně. Nikdy nebude na něj vzpomínat. A to na základě oběti Pána Ježíše na Golgotě, jeho smrti. Bůh naše hřichy připočetl Pánu Ježíši, který byl za ně odsouzen a smrt podstoupil. Ospravedlnění člověka je základem počaje, odpočinutí ducha. Vždyť mnozí jsme to prožili a můžeme o tom svědčit, že když jsme uvěřili této zvěsti evangelia a v pokání jsme otevřeli svá srdce Pánu Ježíši, obdrželi jsme jistotu, že nám Pán Bůh hřichy odpustil, že On sám změnil naše životy, protože skrze svého svatého Ducha začal vládnout v našich srdcích. A tak patříme do Božího království, přestože jsme na světě. Boží království je spravedlnost, ale pak následuje pokoj a radost v Duchu svatém. Pravé odpočinutí v duchovní oblasti znamená, že nemáme strach před Bohem, nemáme strach z budoucnosti, ale ani z přítomnosti. Také jsme smutní z toho, co se ve světě a kolem nás děje. Ale to není bří-

mě, které by zatěžovalo naše srdce. Máme radost, protože všemohoucí Bůh je s námi, miluje nás jako své děti, stará se o nás, vede nás a denně mu tak smíme svěřovat veškeré naše starosti.

Pán Ježíš však řekl ještě o jiném druhu ODPOČINUTÍ:

Čteme o tom v evangeliu Matouše 11,29:

Vezměte na sebe mé jho a učete se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najděte odpočinek pro své duše.

Tato slova směřují k nám, kteří jsme učedníci Pána Ježíše. Z různých důvodů můžeme prožívat nepokoj. Tím, že jsme Božími dětmi ještě neznamená, že nebudeeme procházet nějakým utrpením nebo zkouškami. Život křesťana je bojištěm. Neuznáváme teologii prosperity, podle níž jako Boží děti si zasluhujeme materiální a tělesná požehnání.

U dětí dobro bývá odměněno a зло potrestáno. Když budeš hodný, dostaneš čokoládu, když však budeš zlobit, půjdeš brzy do postele. Tak se někdy může chápát i křesťanský život. Když budeme aktivně činní na Božím díle, Pán nás odmění. A co, když přijdou těžkosti, nemoci, ztráty? Nebudeme pak v pokušení ptát se, proč se tak děje, vždyť jsem si to nezasloužil?

Pán Ježíš mluví o tom, abychom vzali jeho jho a učili se od něho. Při jiné přiležitosti svým učedníkům řekl, aby zapřeli sebe, vzali svůj kříž a tak šli za Ním. Jaké je jho Pána Ježíše? Jak On nesl kříž? Přestože činil dobře lidem, mnozí ho nenáviděli, mnozí mu zločečili, jeho domácí ho nechápalí a nakonec nejvyšší rada ho odsoudila k smrti.

Vezmi kříž svůj - kvůli Pánu Ježíši, nestyd' se za něho a buď jeho svědkem všude, kde jsi. Uč se od něho pokoře-

a tichosti, protože utrpení - kříž se nelibí našemu já a mohli bychom se tomu vzpírat. Ale Pán Ježíš dále říká, že jeho jho netlačí a břemeno netíží. Připomínáme si, že Bůh, náš nebeský Otec, nás vychovává různým způsobem, abychom se naším životem podobali Pánu Ježíši. Proto procházíme různými bolestmi. Tak jako sochař, i Bůh začíná z kusu mramoru. Má však na mysli podobu, kterou chce vytvořit. Láme, seká, leští, pokud se jednoho dne před Ním nezjeví obraz, který chtěl vytvořit. Pán Bůh nás opracovává celý život a hotovi budeme, když si nás vezme k sobě.

Kříž si nesmíme zaměňovat s nějakou askezí nebo přísnými regulemi středověku, přenesenými do současnosti. Nemáme úmyslně vyhledávat utrpení v mylném přesvědčení, že si tím získáme zásluhu u Boha. Nést svůj kříž neznamená nosit obnošené šaty a mít smutnou tvář. Některí lidé si myslí, že každá bolest hlavy je jejich křížem. Zkriví se jejich obličej, když jim někdo něco vytíkne. Vzít svůj kříž znamená to, co je spojeno s Kristem a službou Jemu a Jeho církvi. Kříž je něco, co nemusíme vzít a nést, a tedy co beru a nesu pro Pána Ježíše. Jima Eliota s jeho čtyřmi přáteli zabili v Ekvádoru, když se domorodcům snažil přinést evangelium. Jeden z vrahů se pak stal křesťanem a misionářem v té oblasti.

Když se David Livingstone vrátil do svého rodného Skotska po 16. letech těžké misijní práce v Africe, byl fyzicky úplně vyčerpán. Za dobu své misie byl 27 krát nemocen s vysokými horečkami. Jedna ruka mu bezvládně visela vedle boku od té doby, co ho přepadl lev. Když pak mluvil ke studentům na univerzitě

v Glasgow, řekl v podstatě toto: Víte, co mi pomáhalo překonat všechny těžkosti a samotu mého exilu? Příslib Pána Ježíše: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce.“

Jaké je to velkolepé ujištění! Realita Jeho přítomnosti je jistá, protože to On zaslíbil. My potřebujeme jen přestovat pocit Jeho přítomnosti v každodenním životě.

Příkladem člověka, kterého Pán Bůh vychovával zvláštním způsobem, aby ho pak mohl použít za krále svého vyvoleného národa, byl David. Kolem Mrtvého moře v Izraeli vede silnice. Při jízdě autobusem touto silnicí zastavujeme v městě, které se nazývá En Gedi - Skály kozorožců. Tam, ve skalách Judské pouště, které se nad Mrtvým mořem tyčí do výše kolem 400 metrů, je Davidův vodopád a Davidova jeskyně. Vžijme se do situace mladíka, který se skrýval v jeskyni se svými bojovníky a dívali se dolů k moři, kudy táhla Saulova armáda v počtu 3 000 mužů. Najdou nás, chytí a zabijí? To, co se odehrávalo v srdci Davida, vyjadřuje jeho 63. žalm. Říká v něm: „...v stínu křídel tvých prozpěvovati budu. Přilnula duše má k Tobě, Bože, Bůh můj silný, pravice tvá přidržuje mne.“

Není to zvláštní? David se nechvěje úzkostí před nepřitelem, protože odpočívá pod křídly Božími. Mládata orlice schovány pod křídly své matky. Může být bezpečnější místo? To je naše situace v těžkostech a v bojích s pokušením. My bojujeme, protože nejen naše hříšná přirozenost nám působí problémy, ale jsme obklopeni mocí tmy, satanskou mocí, které musíme odolávat.

David ve svých žalmech také vyznává, že Bůh je jeho štitem a útočištěm.

Představme si, že by nás Pán Bůh ohradil svou zvláštní přízní: byli bychom stále zdraví, úspěšní, bohatí, v rodině šťastní - jakým vzorem bychom byli pro okolí? To vytýkal satan Bohu ohledně Joba: Jemu se to žije, když si ho ohradil ze všech stran? Zkus mu něco vzít a dovol, abych ho nějak ranil na těle a uvidíš, zda ti bude sloužit!? Bůh mohl staříčkého Daniela ochránit od jámy lvů, ale nedělal to. Proč? Protože skrze utrpení Daniela se celá říše od krále dověděla o živém Bohu. Podobně to bylo se třemi mládenci v ohnivé peci, s utrpením mnoha křesťanů. Právě trpělivost v utrpení, spoléhání na našeho Pána, tichostí srdce můžeme lidem kolem nás přinést silné svědectví o Boží moci v našem životě. Z listů apoštola Pavla víme, co všechno prožil, kolik tělesného i duševního utrpení a nakonec i mučednickou smrt. Výsledek? Evangelium se jeho prostřednictvím dostalo i nám v Evropě.

Následovat Pána Ježíše je lehké, když žijeme v bezpečí a pohodlí, když jsme zdraví, když máme v pořádku rodinu a každý den hojnou jídla. Ale když se nám takový svět zhroutí, může nás podržet jen důvěra v Pána.

V Písni Šalomounově se nevěsta plává svého milého, kde bude přes den pásat svá stáda a kde nechá je odpočívat přes poledne. Její milý ji dal odpověď, kde ho má hledat.

Můžeme mluvit o odpočinku ovečky. Kdysi jsme s manželkou jeli přes Rumunsko a v horkém poledni jsme byli překvapeni, když jsme viděli, jak ovečky vytvořili stín. Udělaly kruh, do jehož středu směrovaly jejich hlavy. Každá ovečka dala svou hlavu pod břicho druhé ovečky. Tak odpočívaly přes poledne.

Pán Ježíš je naším pastýřem, který vění, co dělat, abychom mohli prožívat ve svém nitru pokoj. On nás vede po správných cestách a je s námi i v temném údolí. Když jsme raněni, bere nás na svá ramena, obvazuje naše rány. Ale směrem k nám Pán Ježíš říká, že jeho ovečky slyší hlas svého pastýře a následují ho. Nedaj se zmámit cizími hlasůmi. A těch je kolem nás mnoho.

Nedejme se zmylit, že Pána Ježíše potřebujeme jen tehdy, když máme problémy. Tehdy, kdy prožíváme život pokojný, jsme v nebezpečí, že si vystačíme sami a na Pána zapomeneme. Ale Pán Ježíš nechce s námi jen plakat jako v domě Marie a Marty po smrti Lazara, ale také se radovat jako na svatbě v Káni Galilejské. Kdož řekl: „Přes poledne je na obloze stejně množství hvězd jako o půlnoci, jen je v záři slunce nevidíme.“ Pán je nám blízky i tehdy, kdy nám nic neschází, abychom s Ním měli srdečné obecenství lásky a sloužili mu v tom, cím nás pověřil.

Prázdniny i dovolená se rychle skončí. Tak skončí jednou radostí i bolesti našeho života. V Miláně, které je známé svými uměleckými památkami, stojí velká katedrála, která má u vchodu napsaná důležitá slova:

- * po pravé straně dveří je do kamene vytesán věnec růží a pod ním nápis: **Všechno, co nám působí radost, trvá jenom krátkou chvíli.**
- * Na levé straně je kříž a koruna z trnů, pod ním nápis: **Všechno, co nám působí utrpení, trvá jen krátkou chvíli.**
- * Ale nadé dveřmi jsou slova: **Nic není důležité, jenom to, co je věčné!**

Bible nás upozorňuje na krátkost ži-

vota. Říká o něm jako o kvetu, který se rychle ztratí nebo o páře, která se rychle rozplyne. Proto máme být dennodenně připraveni na věčnost. Setkáme se pak s Bohem, ale za jakých okolností? Na svatbě Beránkové nebo na soudě? Patříme k církvi Pána Ježíše jako k jeho nevěstě, aby nás pak představil svému Otci, nebo dosud žijeme v hříchu a tedy i v nepřátelství s Bohem? Odplata za hřích je smrt. Kdo se s hříchem nevypořádá na této zemi, pak už mu nic nezbude, jenom zodpovědět se za něj na Božím soudě.

Studenti a žáci dostali v pátek vyvěšení. Někteří propadli, neobstáli ve zkouškách. Člověk, který propadne na Božím soudě, už nebude mít příležitost život opakovat. Žijeme jen jednou! Proto je blažený ten, kdo již zde na zemi má něco věčného, nepominutelného. Utrpení - ta pominou, radosti a sláva - také pominou, ale věčný život v Pánu Ježíši Kristu, ten nepomine. Věřme Božímu Slovu, protože jde o celou věčnost. Přijměme pozvání Pána Ježíše a On nás uvede do pravého odpočinutí.

Z písemných ohlasů na toto vysílání:

1. Právě skončilo rozhlasové vysílání Vaší bohoslužby, a já bych Vám chtěl napsat, že bylo pro mne dobré si ho vyslechnout. Jde hlavně o úvodní část, kdy se mluvilo mimojiné i o důvěře odborníkům. Právě tento oddíl se všemi příklady v něm obsaženými ke mně promluvil.

Jsem „církevní bezdomovec“, protože jsem odešel ze sboru. Cítím se být zklamán chybým přístupem vedení sboru k mé osobě, ačkoli samozřejmě i já mám svůj podíl na roztržce, podíl viny. Ale nezkušenosť a neodbornost vedení sboru se na všem výrazně pode-

psala. Dále - rozdíly až protichůdné výklady a učení různých církví (tedy nemluvím o sektách!) ve mně vyvolávají zmatek a nejistotu, takže jsem v podstatě ztratil veškerou důvěru v ony teologické „odborníky“, kteří se prostě a jednoduše nejsou schopni shodnout. Proto už nevěřím nikomu. Ale právě v tom zmíněném úseku kázání jsem pocítil, že bych měl dát víc důvěry osobám vedoucím, starším či pastorů, že má téměř stoprocentní nedůvěřivost není správná. Bylo to takové Boží vybídnutí ke změně odmítavého postoje vůči Jeho služebníkům, ona ztracená důvěra se získává zpět jen velice těžko, ale zase uvědomuji si, a to jsem pocítil jasně, že bez důvěry nelze nic dělat. M.M.

2. Právě jsem vyslechla Vaše bohoslužby v rádiu. Nakonec jsem slyšela, že kdo má nějaké otázky, tak Vám může napsat. Tak se odvážuji Vám napsat o problému, s kterým se již moc dávno zabývám...

Už jsem vyslechla v rádiu nejednou nadšená svědecství. Ten pán, který dnes mluvil není sám, protože má Pána Ježíše. Totéž pak zpívali v písni. Ale vždyť to není pravda, nebo v nejlepším případě je to pravda jen na 50 procent. Ten pán není sám proto, že má svoji manželku. Kdyby tato moje věta nebyla pravdivá, tak proč by se ten pán oženil?

Tohle mne již tak dlouho rozčiluje. Dělají to všichni nekatoličtí faráři, kazatele a ostatní, kteří s nadšením vydávají svědecství o svém obrácení: Tito všichni

svým životem dokazují, že obrácení, život ve víře s Pánem Ježíšem, nestačí k tomu, aby byl člověk štasten. Všichni tito lidé se jak možno nejdříve ožení nebo vdají. A potom je to pro ně taková malichernost, že ve svých kázáních a svědecstvích se o tom ani větou nezmínil. Ale vždyť to není malichernost, spíše je to nejdůležitější věc v životě, jestli někdo má celý život po svém boku manželku nebo manžela, anebo jestli jde celým životem sám jako já.

Mohla bych věřit jedině tomu, kdyby svědecství o šťastném životě s Pánem Ježíšem vydával někdo, kdo byl celý život svobodný... M.K.

3. Milovaní bratři a sestry v Pánu Ježíši Kristu, dnes jsme celá rodina slyšeli bohoslužbu Vašeho sboru a Duch svatý skrze Vás k nám výmluvně promluval... Díky za ty, kteří Vás slyšeli a mohou s Vámi navázat kontakt tím, že jste sdělili adresu sboru. Odebráme od Vašeho vydavatelství nádherný časopis „Volání uprostřed noci“, plný Ducha svatého a jsme celá rodina plna vděčnosti a lásky k Pánu i díků Vám za Slovo Boží... P.P.

Jan Ostrolucký

*Starejte se jako
pastýři
o Boží stádo u vás,
ne s donucení,
ale dobrovolně,
juk to Boh žádat ...*

1. Petra 5,2

Senzácia: ZVOLILI VEĽRYBU

(Prvý raz sa evanjelikálny projekt stal logom svetovej výstavy)

Je to senzácia! Evanjelikálny „Pavilón nádeje“ na svetovej výstave Expo 2000, ktorá sa koná od 1.6. do 31.10.2000 v nemeckom Hanoveri, sa stal jej logom. Je to výsledkom 11-dňovej telefonickej súťaže. Toto pozoruhodné architektonické dielo pripomína starý kresťanský symbol - rybu. Pavilón v tvaru tela veľryby s oceľovou chvostovou plutvou sa pôsobivo zrkadlí v prírodnom jazierku. Bol vybratý spomedzi ďalších 5 kandidátov (pavilón SRN, Holandska, Švajčiarska, Maďarska a Spojených arabských emirátov s chrámom Bhutu).

Po úspešnej satelitnej evanjelizácii Pro Christ 2000 (pri ktorej na výzvu sa

prihlásilo 10 000 ľudí) je Expo 2000 druhý najvýznamnejší projekt tohto druhu. Pri očakávanej 40 miliónovej návštive predpokladajú tvorcovia projektu, že sa na plánovaných 153 evanjelizačných akciách „Pavilónu nádeje“ zúčastní najmenej milión ľudí. Na ploche 2 400 štvorcových metrov poskytuje v troch rovinách program s mottem „Vitajte v budúcnosti!“. Celý projekt stál 15 miliónov mariek a je hradený výlučne z dobrovoľných darov. Podľa správ z tlače - ešte nie je úplne dofinancovaný. Organizátori a sponzori tohto projektu prosia, aby sa veriaci v každom štáte modlili aj za toto vzácné dielo.

podľa časopisu Idea sprac. Ján Číž

OTÁZKY

KŘEŠTANÉ A MAJETEK

Otázka:

Je pravda, že křeštané by měli mít společný majetek, jak to bylo v době prvotní církve?

Dovolte, abych nejprve tuto otázku podrobil kritice: Je pravda, že v době prvotní církve měli křeštané společný majetek? Abych zde nevykládal jen své názory, chci se v této věci zaštítit autoritou biblického učitele J.R.W.Stotta, jehož výklad knihy Skutků apoštolských pod názvem „Zápas mladé církve“ před nedávnem vydal Návrat domů. Zajímá nás, jak Stott komentuje tento biblický text: „Všichni, kdo uvěřili, byli jednoho srdce a jedné duše a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. A apoštolové vydávali s velikou mocí svědectví o zmrvýchvstání Pána Ježíše Krista a veliká milost byla na nich všech. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, neboť ti, kdo byli vlastníky polnosti nebo domů, svá pole nebo domy prodávali a výtěžky z prodeje přinášeli a kladli k nohám apoštolů. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval. Také Josef, který byl apoštoly nazván Barnabáš, což v překladu znamená „syn potěšení“, Levita, rodem z Kypru, měl pole, které prodal, peníze přinesl a položil k nohám apoštolů.“ (Sk 4,32-37).

Komentář tedy zní: „Tato slova si niktak nemůžeme vykládat tak, že věřící se museli doslova vzdát soukromého

vlastnictví ve prospěch vlastnictví společného. Rozhodujícími slovy snad jsou ta, že nikdo neříkal, že to, co měl bylo jeho vlastní. Ačkoliv ve skutečnosti i podle zákona nadále vlastnili svůj majetek, přesto si v srdci a myslí pěstovali tak radikální postoj, že svůj majetek považovali za dostupný pro potřeby těch bratrů a sester, kteří potřebovali pomoc. Za druhé, jejich radikální postoj vedl k obětavým činům, tedy že občas ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a utržené peníze potom skládali apoštolům k nohám, aby je tak mohli rozdělovat. /.../ Jednalo se o prodej dobrovolný a ojedinělý, podle toho, jak bylo potřeba. Za třetí, radikální postoj i praktická činnost byly založeny na spravedlivém principu, že rozdávání bylo úmerné skutečné potřebě.“ (Str. 107).

Stott připojuje Kalvínský komentář k tomuto úseku Písma: „Jestliže při čtení tohoto příběhu necítíme dojetí, musí být naše srdce tvrdší než ocel. V tehdejší době věřící hojně rozdávali z toho, co měli. Dnes se nejen že nespokojíme s tím, že si žárlivě střežíme, co nám patří, ale bezohledně okrádáme druhé... Oni tehdy prodávali svůj majetek; dnes nade vším panuje rozkoš z nakupování. Tenkrát láska přetvářela soukromý majetek ve společné vlastnictví ve prospěch těch, kteří byli nuzní; v dnešní době jsou mnozí tak nelidští, že ani nepřejí chudým, aby s nimi společně přebývali na zemi, společně užívali vodu, vzduch či oblohu.“ (Stott, str. 107).

Ne, nespletli jsem se, to je skutečně Kalvín v 16. století. Kalvín nám udělal most od biblického textu a jeho interpretace k současnosti. Jestliže tedy křeštané nepěstovali jakousi formu raného

SVEDECTVO

komunismu, je možno se na jejich přístup k majetku a vzájemné pomoci podívat jako na něco, co nás může inspirovat.

Zkusme přemýšlet nad následujícími otázkami:

1. Žijeme i my s tím postojem k majetku, jaký měli naši duchovní předkové? Tedy že se nejedná o majetek nás, ale o majetek našeho Pána, který nám byl pouze svěřen ke spravování.
2. Jsou i mezi námi bohatí, kteří dávají prostředky do církve, aby bylo možno financovat pomoc chudším věřícím?

Jsou to pouze dva body, ale nesmírně důležité. Všimněme si, že dnes nemluvíme o financování misijní práce, o církevních budovách a vůbec majetku. Mluvíme o křesťanské solidaritě. Je to zvláštní princip, který Bůh v církvi používá: jeden má přebytek a druhému se nedostává. Z přebytku jednoho je tedy možno pomoci tomu, kdo má málo nebo nic. Nejedná se zde jen o peníze, ale o jakékoli bohatství. Tak např. jeden má duchovní dar, který nemá druhý, např. schopnost porozumět Písmům a vykládat je. Slouží tedy tímto darem tém, kdo jej nemají. Ti jemu zase slouží jinými dary. Bůh v církvi prostřednictvím jedných doplňuje jiným to, v čem mají nedostatek. A to se týká i majetku.

Majetek je obvykle chápán mezi křesťany jako něco nekřesťanského. Je to správný postoj? Vůbec ne. Vždyť peníze a majetek jsou součástí našeho života. Bible varuje před milováním peněz, před chameťostí a lakovou, ne před majetkem jako takovým. A už jsme naznačili, že peníze se mohou stát prostředkem zjevování lásky a péče o druhého. Jen mám pocit, jako by se tento aspekt

z církve ztratil.

Je pravda, že věřící jsou schopni dát do církve i dost peněz. Platíme misijní aktivity, biblickou společnost, TWR, misionáře, platíme na kostely a církevní budovy. Dáváme ale do církve i peníze, které by byly použity jako pomoc pro ty, kteří mají nouzi? Je jich málo? Už jste se někdy podívali po svých sourozencích v Kristu z tohoto úhlu pohledu? Kolik asi mají v tam té početné rodině s dětmi měsíčně na hlavu? Znám minimálně jednu, v níž je otec nezaměstnaný a v níž je příjem na hlavu pod hranicí existenčního minima. A kolik že to splácejí tamti mladí manželé za byt? Možná zjistíme, že jim zbývá nějakých tisíc korun měsíčně. To není vymyšlený příklad: znám mladou rodinu, kde skutečně maso kupují jednou za měsíc, kde obědvají brambory s cibulí, kaši z ovesných vloček a podobná jídla, protože na víc prostě nemají. A co tam ta vdova s dítětem? Znám jednu takovou, co platí měsíčně za třípokojový byt většinu svého důchodu, a přtom se stará o nezletilou dceru. Proč se tedy nepřestěhuje do menšího bytu? Inu, protože menší byty nejsou - snaží se o to marně již několik let. A dovolte ještě jednu otázkou: víte, kolik bere váš farář či kazatel? Leckde takový služebník není závislý pouze na tom, co dostane jako mzdu. Jsou ale místa, v nichž tito služebníci církve žijí skutečně pouze z žebračenek, jež jim dává stát. A to potřebují jezdit na návštěvy po vesnicích, do kterých nejede žádný spoj, potřebují kupovat literaturu, vydají hodně na poštovné, telefon a podobně. A jak jsou na tom třeba studenti ze sociálně slabých rodin? Všimáme si toho? A pomáháme takovým lidem? Máme v naší farnosti či

v našem sboru určené služebníky, kteří se o takové lidi v nouzi starají, kteří sledují, jak se komu daří? Máme pro tyto účely vytvořené finanční fondy, do kterých by bohatší přispívali a ze kterých by chudší dostávali? Pokud ne, proč? Protože nás to nenapadlo, protože bychom si to záviděli, nebo protože by nám to bylo hloupé? (Možná, že když zkusíme jít jeden měsíc na oběd pouze ovesnou kaši nebo brambory s cibulí, nás pohled na chudobu se změní.)

Ti lidé, o nichž jsem se zmíňoval, že takto žijí, se nedostali do nouze proto, že by jednali nemoudře či lehkomyslně. Vždyť mladá rodina musí někde bydlet, nelze se tedy divit, že se zadlužila, aby si pořídila ten nejmenší možný byt v nejzapadlejším městě republiky. Ale i za ten dá dnes 300 000! A ona vdova s dítětem si také sama nevybrala, že bude invalidní důchodkyní. A onen muž, otec rodiny, se nestal nezaměstnaným proto, že ho nebavilo pracovat. Prostě život je dnes takový... A protože ti lidé, o kterých mluvíme (a také stovky dalších), jsou křesťané, upínají svou naději na Hospodina. Ten jim chce pomoci - ovšem skrze nás. Proto nechal do Bible napsat text, který jsme dnes četli, aby nás pohnul k pomoci a projevům lásky a péče. Poslechneme ho, nebo budeme jeho pokyn ignorovat? Věřte, není to tak těžké poslechnout. A rozhodně to stojí za to. Dávat je velké bohatství. A dostávat v nouzi od bratří a sester jako od Pána - to vede ke skutečné chvále a velebení Boha.

Petr Vadura

Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. (2K 4,5)

V úterok večer je „mládežná“ a slúbili návštěvu mladí z Bratislavы. „Ja im ukážem, nepôjdem tam“, rozmyšľa sám pre seba. Preto sa po obede vybral do Vlnohradov, že tam v nejakej bude počudne až do noci, aby nemusel odpovedať prehováraniu mamy, ktorú mal veľmi rád (otec bol práve v nemocnici v Bratislavе). Mráz a skoré strmievanie sa ho prinútili zmeniť rozhodnutie. Tajne sa vkradol na pôjd domu, kde si v sene spravil bunker.

Večer však predsa porozmýšľal a išiel do toho „nenávideného“ domu, len kvôli mladému študentovi z Nitry, ktorý mu bol v mnohom vzorom.

Večer, vlastne neskôr odpoludnie, sa začalo malým občerstvením pre hostí, počítačovalo rôznymi spoločenskými hrami a spevmi. Čas rýchle plynul a bolo mu

dobre. Horkosť v mladom srdci sa roztápa. Bolo už 19 hod. - začiatok zhromaždenia mladých. Stoličky v miestnosti si usporiadali do kruhu (ako to bolo roky zvykom), všetci zvázneli. Veď zhromaždenie Božích dieťa má svoj poriadok. Priebeh bol obvyklý, služby slovom bratov, už si nepamäťam tému, snáď nejaký odsek ev. Marka, ktoré sa vtedy na mládeži v Modre preberalo (začali sme s mládežou na jeseň r. 1961 - je ešte aj pamätná kniha návštev v Modre). Osobné svedectvá bratov s vyznaniami o diele Pána Ježiša Krista v srdciach vykúpených veľmi oslovovali. Svätý Duch obviňoval mladé srdce. Veď roky, ba od útlej mladosti počúvalo pribehy Biblie o patriarchoch už od starého otca, rodičov, najmä od matky, s ktorou dlhé dni spolu už ako dorastajúci najstarší syn pracoval vo vinohrade - a tam práca bola sice namáhavá, ale času na rozhovor bolo dosť. Tiež cez dlhé zimné večery, keď v rodine nebolo ani rádio, otec rád rozprával. Pútavo rozprával pribehy z Biblie a ich aplikácie. Strach zo smrti a najmä príchodu Pána Ježiša, vzatie rodičov do neba, bolo stimulom hľadať to, čo majú tí, ktorí tak mocne svedčili. Najmä svedectvo brata Viktora Ostroluckého na mňa veľmi zapôsobilo. On vyznával napr. ako strach zo smrti pomínil, keď Pán Ježiš vykonal pri ňom svoje dielo znovuzrodenia.

Koniec zhromaždenia neboli obvyklý. Neviem ani, kto to navrhol, ale všetci sme poklakli a modlili sa. Najskôr to boli úpenlivé, príhovorné modlitby za znovuzrodenie. Potom to prišlo. Jedno pokánie a ďalej, prerušované modlitbami chvál, ale i prosieb za ostatných prítomných, neznovuzrodených. Jedna staršia sestra (Vyhánková) sa modlila ešte úpenlivejšie

a ja som počul, vedel, že mám tiež zavolať k Pánovi o milosti. Bolo to takto: „Páne Ježišu bud milostivý mne hriechemu, ja Ťa chcem priať...“ v slzách a dotal nepoznanom zážitku sa ďalšie slová strácali. A tu sa diali úžasné veci... prvé bolo svetlo, potom teplo a neohraničená radosť. Pán ma prijal, už nezahyniem. Bolo nás 7 alebo 8 zachránených mladých duší v ten pamätný večer. Neviem, ako to vnímali ostatní, no v našej rodine (sestra a ja sme odovzdali svoje životy Pánu Ježišovi) bola veľká radosť, mamička s pláčom dľakovala Pánovi v objatí s nami. Otec sa radostnú správu dozvedel až na nasledujúci deň návštev v nemocnici. Do konca polročných prázdnin som žil „po pravici Otca“, robil mnohé snáď inými smiešne veci. Napr. - napísal som list o svojom obrátení jednému priateľovi, ktorý bol v tom čase na vojenčine a išiel som večer po záverečnej na poštu poslať tento list. Vôbec som nevnímal čas. Už mi nevadila „šikana“ a ten „nenávidený“ dom sa stal mojím rodným domom (Modra, Dolná 85). Biblia som už rozumel ako Bozej reči pre mňa.

Teraz už viem, bola to prvá priama reč, Božie svetlo v očistenom resp. novom srdci. Je to vždy úžasné a nenahraditeľné, keď Boh zažína do trny svetlo. **Výzva:** Drahý priateľ, priateľka, odpustite to osobné oslovenie, teraz cez moje svedectvo sa Ti prihovára Boh. Svätý Duch obviňuje z hriechov a v druhej ruke nesie Božiu lásku. Nikdy nezabudnem, ako za moje spasenie zápasili na modlitbách iní. Mnohí sú už u Pána. Túžim vyzvať neznovuzrodených čitateľov, aby neváhali, nedali sa ničim odradiť a vyznali Pánu Ježišovi svoje hriechy a verím, že On vykoná svoje dielo znovuzrodenia.

Ján Číž

PREDZVEDENÍ

(Ef 1,3-14; Ř 8,28-30)

Abychom mohli pochopit, co je predzvedení, musíme si nejprve připomenout několik Božích vlastností - Boží věčnost, vševedoucnost a lásku.

Boží věčnost

- znamená, že Bůh je nad časem. Existuje bez počátku a konce a ve svém věčném působení je nad všechna omezení, postihující člověka. Bůh není omezen smrtí, časem ani prostorem. Boží věčnost se podobá kružnici, která nemá začátek ani konec. „Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi Ty, Bože. Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž pominal.“ (Ž 90,2,4). „Tisíc let je jako jeden den“ (2Pt 3,8).

Proto v souladu s Boží věčností pamatujeme, že u Boha žádné předzvedení není. Není žádné „před“ ani žádné „po“, ani minulost, ani budoucnost. Bůh je stále ve svém přítomném čase „ted“ a toto jeho „ted“ je věčné.

To, co Bůh vidí a ví ve svém stáleprítomném čase, musí člověk dělit na minulost, přítomnost a budoucnost. Člověk se svým omezeným intelektom však sotva může pochopit Boží skutečnost. Nemáme na to, jsme omezeni časem a prostorem, hodinami a kilometry.

Podívejme se na tyto dva příklady:

Kdyby kosmonauti ve věku 30 let odletěli do vesmíru rychlosť světla až k hranici Sluneční soustavy a po splnění úkolu se vrátili zpět na Zem, na Zemi by za tu dobu uplynulo 37 let. O tuto dobu by zemstálo lidstvo, ale kosmonauté, kteří byli mimo Zemi, neomezeni jejím časem a prostorem, by za tu dobu zemstáli jen o 5 let. To je rozdíl 32 let mezi lidmi na Zemi

a kosmonauty mimo Zemi. To znamená, že čím dále od Země do vesmíru, tím se čas stále více prodlužuje, rozšiřuje, až ve věčnosti u Boha úplně zaniká. Proto je Bůh nad časem a protože je věčný, nebylo, není a nebude u něj žádné „před“.

Druhý příklad: Z fyziky víme, že Slunce vzhledem k Zemi stojí a Země se otáčí kolem své osy a zároveň obíhá kolem Slunce po své Bohem stanovené eliptické dráze. Ale my na Zemi říkáme běžně něco úplně opačného - Slunce vychází a zapadá, jakoby Slunce obíhalo kolem Země. Říkáme to tak, i když skutečnost je úplně jiná. A podobně je to i s předzvedením. Píše se o něm, mluví se o něm, jako by to byla skutečnost, a přitom to tak není.

Řekli jsme si, že Boží věčnost se podobá kružnici - bez počátku a konce. Proto na této Boží kružnici věčnosti nikdy a nikdo z lidí nemůže určit čas, kdy se Bůh ve své lásce rozhodl spasit ještě nestvořeného člověka.

Proto nám apoštol Pavel podle Ef 1,4 totiž rozhodnutí o spásě ještě nestvořeného člověka přibližuje tím, že používá to lidské „před stvořením“. Ale týž Pavel podle 2Tm 1,9 nám totiž před stvořením posouvá dál do věčnosti a píše: „Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježiši před věčnými časy“. Slova před stvořením nám dává určitou hranici k pochopení, kdy se to stalo. Ale slova před věčnými časy je již bez hranic, lidským rozumem nepochopitelných.

A toto Boží rozhodnutí ve věčnosti nám apoštol Pavel přibližuje alespoň k časťatečnému pochopení, kdy se to stalo slovem před stvořením. Toto lidské

a nedokonalé před nám zároveň odhaluje další Boží vlastnost - vševedoucnost.

Bůh je vševedoucí - vidí všechno a ví, co bylo, je a bude od věčnosti přes lidské dějiny až do věčnosti. „Ještě nemám slovo na jazyku, a Ty, Hospodine, vš už všecko“ (Ž 139,4). Jen nám myšlenka bleskla hlavou, ještě jsme ji ani nestačili vyjádřit a Bůh už o ní ví. Úzasně! Původní vyznání viry znělo: „Věřím v Boha Otce, Stvořitele všech viditelných i neviditelných...“

„Tvé oči mne viděly už v zárodku“ (Ž 139,16).

Dřív než jsme se narodili, Bůh již o nás věděl. Bůh ví o všem dení na Zemi i ve vesmíru, před ním nejsou skryty žádné záhady, žádná tajemství, není nic, co by nevěděl. Proto je vševedoucí.

Burkhard Wetsch píše, že je to až nepochopitelné, že dříve než byl vesmír, Země a lidé, měl už věčný Bůh připravené spasení pro ty, kdo ještě ani nebyli stvořeni, ale o nichž zároveň věděl, že po stvoření zhřeší. A tady přichází na scénu další a nejdokonalejší Boží vlastnost - Boží láska.

Boží láska - proč právě láska? Protože jen v lásce se naplňují další Boží vlastnosti, o kterých si ještě povíme.

„V tom je láska, že ne my jsme sice milovali Boha, ale on si zamílovával nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy“ (J 4,10).

Jiří Hurta říká: „Tak úžasná je Boží láska, která se nenechala odradit budoucím hříchem ještě nestvořeného člověka, neboť i přes to vše jej stvořila. Boží láska předem odpouští - odpouští už ve věčnosti, před stvořením. Tak úžasná je láska Boží, že už ve věčnosti připravuje záchrannu budoucímu hříšníku v kříži

a smrti svého Syna. Tak je Boží láska vrcholem Boží dokonalosti.“

Gertruda Wasserzugová říká: „Tak jako říkáme, že Bůh je láska, tak stejně můžeme říci, že láska je Bůh. A kdo v této lásce zůstává, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

Sám Pán Ježíš stvrzuje lásku Otce k hříšníku tím, že říká: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život“ (J 3,16). Pán Ježíš neříká, že Bůh byl tak svrchovaný nebo že byl tak spravedlivý, ale že *tak miloval svět*.

Některí vykladatelé Písma se v otázce předzvědění a vyvolení ohánějí jen Boží svrchovaností, ale zapomínají na lásku. Jen v lásce vše dochází dokonalosti.

Uvedme si příklad: Tři Jobovi přátelé - Elifaz, Bildad a Sofar - představili Jobovi Boha tak, že Bůh ve své svrchovanosti si se svým stvořením může dělat co chce, a je tak spravedlivý, že každého, kdo zhřeší, okamžitě trestá, protože nesnese hřích. Tak ukázali Jobovi Boha bez lásky. A proto museli za tento hřich přinést zápalnou oběť a Job se za ně modlil, aby jim Bůh odpustil. Ekumenický překlad píše, že Jobovi přátelé „nemluvili náležitě o Bohu“. Ukázali jej bez lásky, milosrdenství a odpusťení (Jb 42,7-8).

Bůh je jistě svrchovaný - to nelze poptít. Ale také nemůžeme tvrdit, že svrchovanost motivovala Boha k tomu, aby část lidské populace vyvolil k zatracení. Proto se nenechejme unést názory různých pisatelů, kteří z Božích vlastností znají jen svrchovanost a zapomínají na svatou Boží lásku. Dejme si pozor, abychom neskončili jako Jobovi přátelé.

Jen z lásky totiž povstalo stvoření, z lásky je zachováno, láskou je vykoupeno a z lásky je vše odpuštěno. Jen láka-

se slitovavá, jen láска miluje, jen láská je nadějí. Kdyby byl Bůh jen svrchovaný, navždy bychom zůstali ve hříchu. Ale Boží svrchovanost je naplněna v lásce tím, že Kristus za hříšníka zaplatil na kříži a tím došla spravedlnost zadostiučinění. Takže Boží láska je vrcholem Boží dokonalosti. Nad ni už není nic. Protože láská - to je Bůh v celé své bytosti. A kdo na to zapomíná, je na cestě plné omylů.

Položme si teď otázku: Pro koho byla už před věky připravena záchrana? Byla připravena pro všechny, nebo jen pro některé, které si Bůh sám vyvolil?

Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení

Již brzy v poapoštolské církvi se začal šířit názor, že předzvědění a předurčení ukazuje, že Bůh ve své svrchovanosti některé lidé vyvolil ke spáse a jiné vyvolil k zatracení. Jedná se o učení o dvojím vyvolení. Kromě jiných „církevních otců“ to muto názoru propadl i Augustin. Později však od něho odstoupil, neboť z Písem pochopil, že Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení. Proto prý dal svou církevní sněm, kterého se však nedožil a na tomto sněmu bylo učení o dvojím vyvolení ke spáse a zatracení odsouzeno.

Tohoto tvrzení by člověk mohl využít k výmluvám: „Neuvěřil jsem, protože mne Bůh nevyvolil. Jak by mne Bůh mohl soudit, když mne ponechal zatracení.“ Žel, podobné názory slýcháme i dnes. Proč? Protože při reformaci Kalvín opět vytáhl na světlo učení o dvojím vyvolení a bohužel získal mnoho stoupenců. Toto Kalvínovo učení však bylo většinou protestantské církve odmítnuto. S podobným učením přišel také holandský teolog Arminius. Ten učil, že Bůh ve své svrchovanosti některé lidé vyvolil ke spáse,

ale jiné ponechal - opomenul, protože ní-

kde není psáno, že by je určil k zatracení.

Co by však znamenalo, že Bůh některé opomenul? Opomenutí by nebyli vyvoleni ani zatraceni. To by znamenalo třetí cestu - očistec, kde nevyvolení - opomenutí, se očistí a pak stejně vejdu do Božího království. To by však pro reformaci znamenalo návrat do náruče římskokatolické církve. Proto i Arminianovo učení nebylo reformací přijato. Třetí cesta neexistuje. Pán Ježíš říká jasné: „Kdo uvěří, je již spasen. Kdo neuvedí, je již zatracen.“ A tak Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení ani nikoho neopomíjí.

„Bůh chce, aby všichni lidé došli poznání pravdy a spasení“ (1Tm 2,4).

„Bůh má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2Pt 3,8).

Charles Ryrie říká: „Kristova krev zaplatila za hříchy všech lidí, za ty, kteří toto zaplacení přijmou i za ty, kteří to odmítnou. Tak je v Kristu připravena spása pro všechny. Kristova smířící oběť zaplatila hříchy celého světa, ale člověk toto vykoupení musí přijmout vírou“.

Proto píše apoštol Pavel: „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou“ (2K 5,19), ale hned nato „Dejte se smířit s Bohem“ (2K 5,20). To znamená, že člověk se musí rozhodnout sám. Boží Syn - Pán Ježíš - nám ukazuje cestu ke spáse. Říká to Nikodémovi - volně řečeno asi takto: „Ty, Nikodémé, starší Izraele, a ty to nevíš, že kdo se nenařodí znova, kdo se nenařodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království? Proto jsem ti řekl, musíš se znovuzrodit.“

Ty člověče, musíš se sebou něco udělat. Ale co to má být?

Pán Ježíš a Jan Křtitel to vyjádřili ještě dříve: Čírete pokání! Vyznejte své hříchy, ale nejen ústy, ale litujte je ve svých

srdcích! Obraťte se! Změňte své jednání i své myšlení! Změňte svůj život! Protože bez pokání není odpustění.

Anglický misionář John Blanchat říká: „Musíte činit pokání, neboť to má souvislost se slovy „musíte se znovuzrodit“. Musíte uznat, že jste hříšní. Bůh žádá od lidí, aby se k němu obrátili v pokání. Bůh nemůže člověku odpustit hřich, když se člověk hřichu nechce zříci. Proto je třeba hřich Bohu vyznat. V Kristu je připravena cesta k Bohu, ale člověk musí na tu cestu vykročit sám.“

Jiří Hurta říká: „Protože Bůh k pokání nikoho nenutí, je to svobodné rozhodnutí člověka samotného. Bůh nemůže nikoho nutit, protože by to nebyl dar milosti. Proto Boží hněv padne na ty, kteří tímto darem v Kristu pohrdnou - odmítou jej.“

Charles Ryrie říká: „Žádný člověk nebude mít vyrovnaný účty svého života, dokud nepřijme vírou skutečnost, že za něj zemřel Kristus. Jestliže tomu člověk nikdy neuvěří a neučiní pokání, hřichy mu nikdy nebudou odpustěny. Proto je rozhodnutí na člověku.“

Jak je tomu s naším vyvolením?

Charles Ryrie říká: „Bůh vyvoluje ty, o kterých už ve věčnosti, před stvořením světa, věděl, že uvěří. Tak se Bůh ve své milosti rozhodl spasit ty, o nichž předem věděl, že dar milosti přijmou. Tento názor zastává převážná většina evangelikálů.“

Jiří Hurta říká: „Bůh nemůže vyvolit toho, kdo pohrdne milostí. Proto žádné dvojí vyvolení. Tvrdit, že Bůh některé lidí vyvolil ke spásce a jiné vyvolil k zatracení, je dábelské. Je to urážka Boží lásky, která miluje hříšníka už od věčnosti. Kdo takto vidí předzvědění, dělá z Boha lháře. Tvrdit, že Bůh část svého stvoření sám posílá do zatracení, nemůže být z Božího Ducha.“

Bůh tak předzvěděl - předem věděl o těch lidech, kteří milost darovanou v Kristu přijmou, a proto již před stvořením zapsal jejich jména do Knihy života. Zároveň Bůh předzvěděl i ty, kteří milost odmítou a jejich jména do Knihy života nezapsal. Avšak my máme evangelium zvěstovat všem, protože do lidských srdcí nevidíme. Tam vidí jen Bůh a jen On zná vše. Slovo života je totiž dvousečný meč - kteří to Slovo přijmou, bude jim k záchraně, kteří slovo odmítou, těm bude k smrti. Sami se odsoudí.“

Proto Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení. Gertruda Wasserzugová říká: „V Pánu Ježíši Kristu byli všichni lidé povoláni k nejvyššímu cíli - a to prožít věčnost v Boží slávě, ale nestalo se tak. Proto jsou vyvoleni pouze ti, kteří Boží milostí nepohrdli. Bůh stvořil člověka jako důstojného a inteligentního tvora - skutečný obraz Boží, s moudrostí od Boha, s vlastní vůlí, ale také s vědomím odpovědnosti za své činy i svůj život.“

Důkazem toho je marnotratný syn - pozdě, ale přece si uvědomil svou odpovědnost za sebe i za promrhané peníze. Proto vstal, šel k otci - k jediné naději - a prosí za odpuštění. Dostává se mu však daleko víc než očekával. A tak je to s každým hříšníkem dodnes. Když se obrátí na své cestě, dostane se mu ještě víc, než může domyslet - co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a na lidskou mysl nevstoupilo...

Burghard Wetsch říká: „Žádný člověk není určen k zatracení, ale sám se vyloučí z milosti Boží jejím odmítnutím. Každý člověk je zodpovědný sám za sebe, nikdo se před Bohem nebude moci hájit, že nebyl vyvolen. Každý je odpovědný za své jednání i za svůj život.“

Bratr Firla z CB říká: „Bůh nás znal

dříve, než jsme se narodili a věděl předem, kteří lidé Boží nabídku spásy přijmou a kteří ji odmítou. Ti, o kterých předem věděl, že nabídku spásy přijmou, ty povolává, ospravedlňuje a uvádí do slávy. Bůh tak naplní svůj plán se spásou hříšníka, který připravil dříve, než byl svět. A nic v tom Boha nezastaví. On ty své bezpečně doveď do cíle.“

Na otázku „Koho Bůh vyvoluje?“ odpovídá Jan Waclawek z ČCE: „Je to bytostně důležitá otázka. Znamená to, že všichni lidé jsou povoláni ke spásě? Odpověď je „Ano“. Ale s podmínkou - pokud budou v Kristu. A budou všichni v Kristu? Odpověď je „Ne“. Protože člověk se pro Krista musí rozhodnout. Musí se znovuzrodit. Tak za naše rozhodnutí nenesete odpovědnost Bůh, ale my sami. Bůh dává člověku možnost volby, aniž by jej k něčemu nutil.“

Nový biblický slovník piše: „Tak vyvoleni jsou ti, kteří na volání evangelia odpověděli „Ano.“ Naše lásku je odpověď na Boží lásku.“

Proto Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení. V Pánu Ježíši Kristu připravil záchrannu všem. Ale každý se musí rozhodnout sám. Musíš se znovuzrodit.

Gertruda Wasserzugová říká: „Celé toto Boží dílo spásy připravené v kříži Pána Ježíše pro padlého člověka je naplněno toužebním Ef 1,13 - když jste uslyšeli a uvěřili. Proč? „Protože bez výry není možné zaúbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje musí věřit, že Bůh jest!“ (Žd 11,6a).

Když tedy Bůh už před stvořením světa věděl, že člověk zhreší a zároveň mu ve svém Synu připravil záchrannu, jak se stalo, že jsme uslyšeli a uvěřili? Bůh totiž na nás začal pracovat od našeho narození, aby se předzvědění o naší spásě v našem životě naplnilo. Důkazem toho je Ko 1,12:

„S radostí budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých.“

To znamená, že Bůh nás připravil tím, že nás předcházel, pracoval na nás, promluval nám do svědomí, stavěl nám do cesty zvěstovatele evangelia. A najednou, v Bohem naplánovaném čase, když věděl, že naše srdce je tomu nakloněno, že naše uši jsou připraveny slyšet nám najednou jako blesk zaznělo: „Jsi hříšník, čiň pokání, vyznej svůj hřich!“ Bůh to byl, kdo nám otevřel dveře milosti tím, že nás z lásky k nám připravil k cestě spásy.

Jindřich Slabý v knize „Vybraná mísita Zjevení“ píše: „To, že jsme uvěřili evangeliu, spásu v Kristu, Krista přijali a zůstali v něm, i když to bylo z našeho svobodného rozhodnutí, by nebylo uskutečnitelné, kdyby nám Bůh neotevřel dveře milosti.“

Takže „milostí spaseni jste skrze víru. Spasení není z nás, je to Boží dar“ (Ef 2,8-9). Byl to Bůh, kdo nás na cestu spásy připravil a povolal. Boží lásku, která nás ve věčnosti předzvěděla, že uvěříme, že našich životů předzvědění naplnila.

Burghard Wetsch říká: „Milost je, že nezáleží na nás, jestli chceme, ale na Bohu. Člověk může chtít, ale Bůh by nemusel dát. Když však dává, pak to dává z lásky k hříšníkovi a kdo tuo nabídku smíření s Bohem skrze Krista vírou příjal, smí vědět, že je vyvolen ke spásě - jsem vyvolen k věčnému životu.“

„Nezáleží tedy na tom, kdo chce ani kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smířovává“ (Ř 9,16). Spasení je tak bez jakékoliv lidské zásluhy - je to milost. Člověk by se mohl snažit, hledat, ale kdyby se Bůh nedal najít, nebylo by to k ničemu. Ale apoštol Pavel píše v Žd 11,6b, že „...Bůh

se odměňuje těm, kteří ho hledají". Jak?

„Bůh se dává člověku poznat. Bůh vše učinil pro to, aby jej lidé hledali, mohli se ho dopátrat a nalézt ho“ (Sk 17,27).

K upřímným se má Bůh vždy upřímně. Takže Bůh Otec již před stvořením světa věděl, kdo milost v Pánu Ježíši přijme, toho povolal a vyvolil k věčné slávě. Na tom člověku od narození pracoval, předcházel ho, připravoval, aby se předzvědění ve věčnosti stalo na zemi skutečností.

Poslední obraz předzvědění

Bůh už ve věčnosti viděl a věděl, že po narození dá Ezau předost čočce a že tím s lehkomyšlností opovrhne svým prvorozensem. - „*K čemu je mi prvorozensem, když umírám hladky?*“ (1M 25,32). O Jákobovi Bůh věděl, že bude o prvorozensem usilovat - „*Prodej mi své prvorozensem!*“ (1M 25,31). Jákobovo úsili o získaání prvorozensem je také potvrzeno tím, že při porodu držel Ezau za patu. (1M 25,26). Proto už ve věčnosti se Bůh rozhodl Ezauovi prvorozensem odebrat a dát je Jákobovi. Tak se naplnilo Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto (Ř 9,12). Jákob je povolán pro Ezauovu lehkomyšlnost. Je povolán druhý místo prvního. Ezau byl odmítnut a Jákoba si Bůh zamíval (Ř 9,13). Může někdo Bohu vyčítat, že učinil takto? Nemůže. Mějme na paměti, že vše, co Bůh dělá, dělá dobré. Protože ví všechno předem, má ke všemu důvod. Proto Bůh už ve věčnosti rozhodl předem, že první bude sloužit druhému. Ezauovo pohrdnutí prvorozensem znamenalo pohrdnutí Božím rozhodnutím, že vše prvorozené - od člověka až po brav - patří Bohu. Prvorozensem vedlo přes Jákoba, Judu, Davida až k Pánu Ježíši Kristu - Spasiteli světa. Ezau se tak ve své lehkomyšlnosti odmítl podí-

let na Kristově rodokmenu. Proto jej Bůh předem zavrhl a vyvolil Jákoba. Ezau jistě slyšel od svého otce Izáka, co je to prvorozensem. Otec Izák své syny jistě poučil, jak dalekosáhlý cíl má prvorozensem (podílet se na rodokmenu Pána Ježíše Krista, Spasitele světa - 1M 26,4). Protože Bůh už ve věčnosti věděl, jak se Ezau zachová, měl důvod vyvolit Jákoba. Bůh má vždy důvod, proč jedná tak, jak jedná, protože všechno vidí a ví předem.

Vyvolení si však někteří vykladají Písem vyložili špatně. V Ř 9,10-24 nám apoštol Pavel ukazuje, že Bůh by ve své svrchovanosti mohl dát spásu jen tomu, komu by chtěl. A nikdo by mu v tom nemohl zabránit. Jako tvůrce celého vesmíru by mohl naložit i s člověkem, jak by chtěl - jako hrnčíř s hlinou. Mohl by vytvořit nádoby ke vznešeným účelům i k účelům všedním. Smilovat se nebo odmítnout. Ve skutečnosti ale Bůh takhle nejedná. Jedná tak jen tehdyn, když k tomu má důvod. Jako v případě Ezauově či v případě faaraona. Byl to Bůh, kdo učinil faraona zatvrzelym? Ne. Farao se se zatvrzeným srdcem již narodil. A Bůh to věděl už ve věčnosti. Dal však faraonovi příležitost uznat Hospodinovu moc a obrátit se k němu. Ale farao tak neučinil. Bůh jej učinil králem Egypta, aby sloužil Bohu jako jiní králové, jako např. Kýros a Darius. Farao však tuto příležitost nevyužil.

Bůh dal příležitost i Ezauovi, ale ani on ji nevyužil.

Bůh dal příležitost Jidášovi, ale ten jí také nevyužil.

Bůh dává příležitost všem lidem bez rozdílu. Tak záleží jen na člověku. Z milosti Boží je vše připraveno. Každý může brát. Avšak Ezau, ani farao, ani Jidáš nevezali. Byli blízko zřídla věčného života, ale nevezali z něj. Proto ne Bůh je ve své

svrchovanosti vyvolil k zatracení, k tomu se vyvolili sami. Bůh je jistě svrchovaný. Ale nemůžeme tvrdit, že by jej jeho svrchovanost motivovala k tomu, aby část lidské populace vyvolila ke spásě a část k zatracení. To je nesmysl. Nevyvoluje jen některé, chce zachránit všechny. Chce, aby všichni došli spásy. Kristus zemřel za všechny, ale zachráněn je jen ten, kdo jej přijme jako Spasitele a Pána.

Příběh o Ezauovi je zároveň obrazem všech hříšníků, o kterých Bůh věděl předem, předzvěděl je, že za svého života nabízenou milost v Kristu odmítnou jako Ezau prvorozensem. Proto je Bůh zavrhl, jako zavrhl Ezaua.

Příběh o Jákobovi je zároveň obrazem všech hříšníků, o kterých Bůh věděl předem, čili předzvěděl je, že nabízeou milost v Kristu přijmou, že o ni budou usilovat. Stejně jako Jákob o prvorozensem. Budou hledat Boha a On se jim dá nalézt. Proto je Bůh vyvoluje, jako si vyvolil Jákoba a zamiloval si je, jako si zamiloval Jákoba už před stvořením světa.

Totéž platí pro Izrael. Izrael nebyl vyvolen proto, aby jiné národy byly zavrženy, ale měl svědčit o Boží slávě a lásce živého Boha, který je nade všechny bohy. „*Já jsem Hospodin, kromě mne žádný spasitel není... jste moji svědkové... lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech*“ (Iz 43,10-21).

Ani naše vyvolení neznamená zavření jiných. Jde o to, abychom podle Ef 1,4 byli svatí a bez poskrvy před jeho tváří a spolu s Bohem vytvářeli dějiny spásy tím, že budeme naplňovat odkaz Páně: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám*

přikázal“ (Mt 28,19-20).

Bůh nikoho nevyvoluje k zatracení. K zatracení se člověk odsoudí sám odmítnutím nabídky Boží milosti v Pánu Ježíši Kristu. Odmítnutím kříže a krve Božího Beránka. Apoštol Pavel ve čtyřech kapitolách Ř 8-11 odhalil tajemství vyvolení izraelského národa i milosti darované v Pánu Ježíši Kristu pohanům a končí tímto chválzopěvem: „*Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!... Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko. Jemu buď sláva na věky. Amen*“ (Ř 11,33-36).

Závěrem: Ve čtyřech číslech (60-63) časopisu „Zápas o duši“ je Bůh představen jako svrchovaný Pán všeho stvoření, který ze své svrchovanosti si může se svým stvořením dělat, co chce - vyvolit ke spásě, vyvolit i k zatracení - peklu.

Avšak v tomto příspěvku jsem chtěl ukázat Boha jako milujícího Otce plného lásky, milosrdenství a slitování. Boha Otce, který svou lásku k hříšníku dokázal ve svém Synu na kříži. Boha Otce nejen svrchovaného, ale který je celou svou bytostí láská.

Chtěl jsem ukázat Boha, který se již ve věčnosti rozhodl zachránit ještě nesvatořeného člověka, o kterém předem věděl, že zhreší. A který dodnes chce, aby všichni došli k pokání - k poznání pravdy a spasení.

Chtěl jsem ukázat Boha, který vyvoluje ty, kteří po spásě touží. Kteří krev Božího Beránka neodmítají - nepohrdají milostí, ale kteří celým svým srdcem hledají Boží tvář. K těm se Bůh přiznává, předchází je, připravuje je, povolává a jistě uvede do své slávy. Chvála mu za to!

BŮH NIKOHO NEVYVOLUJE K ZATRACENÍ!

Jan Horňák, Český Těšín

Konference Křesťanské Mládeže

Ve dnech 6. - 8. 5. 2000 se konala v Podhradí u Vítkova opět konference křesťanské mládeže. Tématem konference byla SLUŽBA křesťana. Téma bylo rozděleno do tří bloků - „Služba - jak začít?“, „Služba - v plném nasazení“ a „Úskalí při službě“.

K prvnímu bloku měli příspěvky bratr Bedřich Kostlán, Samuel Húšť a sestra Lýdie Húšťová ze Zlína. Všichni zajímavým způsobem připomněli své počátky služby, výchovu k ní v rodině i ve shromáždění. Poté následovaly „skupinky“, kdy byli mladí lidé vylosováním přiděleni do určité skupinky - a v ní pak diskutovali na dané téma. Opoledne následoval seminář o partnerských vztazích s bratrem Věnou Dobiášem s jeho nezapomenutelným originálním projevem a o manželství a rodině s br. Béďou Kostlánem.

V neděli začal program společnou Památkou Páně. Při ní posloužil Slovem bratr Janko Ostrolucký a ukázal nám Pána Ježíše jako pravého služebníka. Poté posloužili bratři na téma „V plném nasazení“. Bratr Jaroslav Krmášek vzpomněl na minulých 50 let ve službě Pánu. Dále br. Ota Zabystrzan připomněl, že naše služba Pánu znamená definitivu - tedy ne střídání zaměstnání a také to, že je třeba sloužit rozumně, dbát na využitost práce, odpočinku a spánku, i na to, abychom hledali moudrost v tom, do jaké míry je třeba sloužit sboru a do jaké

míry se věnovat vlastní rodině. Bratr Milan Michalko nám názornými pomocnými ukázal úlohu apoštola, proroka, pastýřů a vůdců, starších a diakonů. Poukázal nám také na biblické učednictví, na evangelizaci jako životní styl i na biblické staršovstvo jako nezanedbatelné podmínky služby naplno. Bratr Jarek Andryšek připomněl, že s dary je nutno odpovědně zacházet, že naší takto nemá být pouze udržet, ale podnikat - investovat. Také nám připomněl důležitost toho, abychom znali Bibli - aby naše služba nebyla nebiblická. Závěrem bratr Aleš Bartošek pověděl zcela prakticky o způsobu služby. Připomněl důležitost vytrvalosti, lásky a poslušnosti, o tom, aby se lidé nenechali odradit neúspěchy, ale také o tom, že je mnohdy nezbytné pracovat týmově ve spolupráci s jinými, se staršími i mladšími, aby byla zachována kontinuita služby a o nutnosti umět vychovávat nástupce.

Po obědě sestry z nadace „Ochrana nenarozeného života“ (L. Pípalová) pověděly o cílech této nadace a zároveň předvedly osvětovou přednášku o tom, jak to vypadá, než se člověk narodí. Bylo to velmi zajímavé prohlížhnout si modely jednotlivých fází vývoje lidského plodu. Mladí lidé se mohli přesvědčit jednak z fotografií, jednak z modelů, že už velmi záhy nese lidský plod rysy člověka a jak velmi brzy se utvářejí jednotlivé orgány. Kéž by Pán dal, aby si lidé uvědomovali,

že nesou odpovědnost za postoj k životu a že nemohou „jednat se svým břichem podle svého uvážení“.

Opoledne přednesli koncert hosté ze Slovenska - hudební skupina „SID-DIM“. I ten se těšil velkému zájmu mladých lidí.

V pondělí dopoledne hovořili bratří o úskalích ve službě. Bratr Jenda Vopalecký připomněl problém křesťanské „konkurence“ proti níž postavil šanci zralého křesťana, - „spolupráce“. Duchovní zrlost se neučí ve školách, získává se časem.

Bratr Tomáš Pala hovořil o proměnlivosti služby během života křesťana, že nemá lít na své službě jako na jednu danou, neméně pro celý život, ale má se připravovat na další úkoly, odpovídající jeho věku, obdarování a schopnostem. Bratr Pavel David pak hovořil o umění jednat s lidmi, o tom, že na nás má být vidět, že jsme Božími dětmi, že naše postoje se mění podle toho, co jsme v Bibli poznali. Sestra Irena Zemanová pověděla několik zajímavých postřehů pro službu sester i o podřízenosti žen mužům.

Poté připomněl bratr Jirka Krejčí, že největším úskalím naší služby je naše polovičatost. Pro nastupující generaci služebníků připomněl některé důležité body:

- nebourat plot, o kterém nevím, proč byl postaven,
- zůstat stát, jsi-li příliš vpředu,

- nestěžovat si na spodní příčky žebříku a na ty, kdo jsou pod námi,
- chceme-li se potěšit duhou, musíme vydržet déšť,
- nikdy neodstoupit od nedokončené práce,
- odstoupit tehdy, když nám to Pán dává jasně najevo,
- chceme-li umět sloužit, musíme si také nechat posloužit,
- chceme-li umět odpustit, musíme si nejprve nechat odpustit.

Závěr konference pak provedl bratr Petr Zeman.

Večery na konferenci byly vyplněny příspěvky jednotlivých mládeží se svědecími i vtipnými scénkami ze života mladých věřících lidí. Během odpoledneho volna se mohli mladí lidé vyrovadit na sportovních hřištích nebo projít krásnou přírodou v okolí Podhradí.

Domnívám se, že i tato konference mohla přinést řadu podnětů mladým lidem k zamýšlení, a že dala prostor i k seznámení s mladými křesťany z jiných sborů (je to škoda, že mladí lidé se uzavírají do kruhů svých známých a těžko navazují vztahy s dosud neznámými sourozenci z jiných shromáždění) a že mladí lidé měli i prostor ke hrám a pohybu na čerstvém vzduchu.

zapsal Tomáš Pala

*Blaze muži, jenž se bojí Hospodina,
jenž velikou zálibu má v jeho přikázání!*

Ž. 112,1

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Vsetín:

7. června 2000 si Pán života a smrti povolal k sobě našeho milého bratra **Jindřicha ŠTECE** ve věku 76 let. Narodil se v Košlanech u Turčianského Sv. Martina v rodině bývalého legionáře, který našel místo jako železníčák na Slovensku. Tam se setkali s věřícími lidmi, takže náš bratr již od mládí vyrůstal pod vlivem Božího Slova. Těsně před válkou museli Štecoví opustit Slovensko a přestěhovali se do Veselí nad Lužnicí. Během války byl Jindřich Štec totálně nasazen v letecké továrně v Praze. V posledních dnech války podobně jako mnozí jiní z Prahy utekl a vrátil se domů. Jejich strážní domek, kde bydleli a kde jeho tatínek také pracoval, byl hned vedle křížovatky, na které někdo zaměnil rozcestníky ve směru na České Budějovice a na Víděň. Prchající Němci se touto záměnou zdrželi a museli se vracet. Rozlícený německý velitel s pistolí v ruce řval na Jindřicha, kdo to udělal a jak je to správně. Jindřich se dokázal německy domluvit - a to mu zachránilo život. To byl rozhodující okamžik v jeho životě.

Ještě téhož dne poklekl a vyznával Pánu Ježíše svou lhostejnost vůči němu. Od té chvíle byl člověkem, který svůj život dal k disposici Pánu. Pracoval po válce na Okresním úřadě ve Valašském Meziříčí, později ve Valašských Kloboukách. Protože však nemířel o svém Pánu, byl ze státní správy vytlačen a až do důchodu pracoval na železnici jako elektrikář.

Smyslem jeho života bylo zvěstovat lidem tu radostnou zvěst, kterou sám prožil. Uměl lidi oslovit a také se nebál šířit dobrou křesťanskou literatu-

tu. Bylo mu jedno, zda hovoří s prostým člověkem z vesnice anebo s důstojníkem Sovětské armády či se studentkou JAMU. Jeho rukama prošly během komunistického režimu doslova tuny křesťanských knih a Biblí. Byl několikrát vyslýchán z tohoto důvodu na StB, ale obvykle to dopadlo tak, že ani těmto lidem nezůstal dlužen evangelium.

Také jejich domov byl otevřen lidem téměř dnem i nocí. Štecoví, přestože měli sami vlastní děti, z prvního manželství dceru Martu a syny Miroslava a Jožku, z druhého manželství schovanku Helenu a dceru Pavlu, nikdy neodmítli nikoho, kdo u nich zazvonil. A že bydleli u nádraží, bylo to víc než často. Obě manželky bratra Jindřicha (ovdověly asi v 50 letech), byly vzornými hostitelkami.

Bratr Jindřich Štec byl také příkladným pastýřem - dokázal navštěvovat stará a nemocné lidi, ale i mladé lidi, kteří měli problémy a přestali se objevovat ve shromáždění. Jeho návštěva znamenala také mnohdy zcela obyčejnou pomoc, ať už to byl nákup či pomoc při zářízení potřebných záležitostí, oprav a podobně.

Mnohou jeho službu si uvědomuje me až nyní, až odešel ke svému Pánu. Zůstala po něm mezera a také světlá stopa, kterou po sobě zanechal v myslích mnoha spolužkoupených i přátel.

S bratrem Jindřichem Štemcem jsme se rozloučili v obřadní síni na hřbitově ve Vsetíně dne 14. 6. 2000 za hojně účastníků vykoupených z širokého okolí z Moravy i ze Slovenska i bývalých kolegů, přátel a sousedů.

Šumperk:

Po krátké nemoci nás 29. 7. 2000 předešel do nebeského domova ve věku 86 let také bratr František KOMEDA ze Zábřehu na Moravě. Pána Ježíše jako svého Spasitele poznal již v mládí na Litoměřicku, kde se také seznámil se svou manželkou Amálkou. Po svatbě si kupili statek v Zábřehu na Moravě, kde pracovali v zemědělství. Měl tři děti - syna Pavla, dceru Lydi a Martu. Bratr František rád pomáhal lidem i jako zkušený sadák při roubování stromů. Jako opravdový křesťan nikdy nezapomíнал věrně navštěvovat shromáždění spolužkoupených a to jak v místním sboru, tak i při jiných příležitostech. Také tam, kde byl hostem, hledal místo, kde se scházely vykoupení a toužil po obecenství s nimi.

Vždy počítal s tím, že na této zemi nezůstane navždy. Na odchod ke svému Pánu byl připraven. Již deset let před svou smrtí si připravil své smuteční oznámení s biblickými texty. Ty pak také zazněly při slavnostním posledním rozloučení na hřbitově v Zábřehu dne 3. 8. 2000. S bratrem Komedou se přišlo rozloučit mnoho místních občanů i lidí z okolí, spolužkoupených z řady míst na Moravě i v Čechách.

Zlín:

Náhlý a nečekaný byl pro nás také odchod našeho milého bratra **Antonína Húště** ze Zlína dne 8. 8. 2000 ve věku 77 let. Pocházel z partyzánské obce

Prlov u Vsetína. Ke konci války, kdy do vesnice vtrhlo německé komando a postavilo řadu mužů ke zdi, byl mezi nimi i on. Řekl však, že jeho zbraní je Bible. Tato slova mu zachránila život - byl odveden stranou. Tento okamžik také zřejmě poznamenal celý jeho život - bratr Toník byl věrným následovníkem svého Pána, kterému sloužil vždy upřímným srdcem. Byl dvakrát ženatý - v druhém manželství s manželkou Lýdi měli dvě děti - syna Samuele a dceru Aničku.

Manželé Húštovi věnovali spoustu času i energie pro osobní zvěst evangeliia lidem kolem sebe, a to zejména mladým lidem. V jejich domku se často scházely skupinky dětí či dorostu, kde se mohly dovědět o Pánu Ježíši i o tom, jak ho mají následovat. Takováto setkání u nich doma, ve sborovém domě či v okolí připravovali obětavě a neohroženě už v dobách „totality“, zajišťovali návštěvy bratří, kteří by se jim věnovali a od nichž by mohli načerpat co nejvíce. Připravovali také materiály pro různé setkání dětí.

V dobách, kdy byl bratr Toník starším sboru, dbal na to, aby bylo zvěstováno opravdu Boží slovo - a ne pouhá lidská slova. V tom byl důsledný.

S bratrem Toníkem Húštem jsme se rozloučili v překrásném prostředí Lesního hřbitova ve Zlíně 15. 8. 2000 spolu s mnoha vykoupenými z Moravy i Slovenska, bývalými kolegy i sousedy.

Sered:

Dňa 15.7.2000, v noci po modlitebnom zhromaždení, kde sa brat lúčil so spolužkoupeným podaním ruky, si Pán tiško odvolał do nebeského domova brata **Emila Chmúrneho** zo Seredi

v požehnanom veku 85 rokov. Na pohrebnom zhromaždení 18.7. Božím slovom poslúžili bratia Javor a Neklapil a spevom spevokol z Prievidze a okolia. Budeme spomínať na ochotu brata Chmúrneho navštievovať zhromaždenia v okolí, slúžiť Božím slovom a na prejav jeho radosti pri spievaní duchovných piesní.

Prievidza:

Milý brat **Ladislav Szorád** z Prievidze sa tohto roku z Božej milosti dožil požehnaného veku 80 rokov. Ako vyznáva vo svojom svedectve, nemal ľahký život. Rodičia pre nedostatok času a sezónnym prácam aj daleko od domova zverili jeho výchovu starej mame, ktorá bola nevidiacia a starý otec bol dedinským pastierom ošípaných. Chlapec sa ako 10-ročný dostal do služby v poľnohospodárstve u veriacej rodiny Kučerovcov v Semer-Potoku, kde osvedčil svoju statočnosť a ako 18-ročný sa aj obrátil k Pánu Ježišovi. Po návrate domov ho čakalo v rodine veľké prenasledovanie s citovým vydieraním od matky.

Po predívnom zachránení na vojne, kde sa dostal aj do prvej línie, prišiel do Handlovej a Prievidze, kde mohol nadviazať a využívať svoje osobné kontakty s vtedajšími mestnými a okresnými funkcionármi pre úžitok Božieho diela na hornej Nitre a v prospech založenia Kresťanského zboru v Prievidzi. Poznáme jeho húževnatú prácu s organizovaním celoslovenských zdiení Kresťanských zborov a sme vďační, že mu Pán dáva ešte i teraz dostatok sily a schopnosti. Prajeme mu hodne zdravia a radosť z toho, keď môže vidieť úžitok zo svojho života v spoločenstve veriacich ľudí, ktorým ochotne a požehnane slúži.

redakcia

NOVINOVÁ ZÁSILKA

*Vydávají Kresťanské sbory
ve vydavatelství A-Alef.
Bořivojová 29, 701 00 Ostrava,
které zajišťuje také administraci.
tel.: 069/355348, e-mail: alef@ova.inecnet.cz*

Odpovědný redaktor:

ing. Tomáš Pala s redakční radou

Adresa redakce:

*Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín,
tel. 0657/618 658*

Obálka:

*Jaroslav Kapec aked. malíř
Vychází čtyřikrát do roku.*

Předplatné:

*na celý rok 40,- Kč,
jednotlivé čísla 10,- Kč*

Rozšířuje administrace.

*Příspěvky na časopis můžete poslat na účet:
Komercní banka Ostrava,
č.ú. 81006-761/0100*

TLAČOVINY

Administrace pro Slovensko:

*Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5,
915 01 Nové Mesto nad Váhom.
Plathy a dobrovolné příspěvky na časopis ze
Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou
typu „C“.*

Předplatné je:

*na celý rok 48,- Sk
jednotlivé čísla 12,- Sk.*

Grafická úprava a tisk:

*František Pavelka, Příbor
Snížený poplatek za uvoz NOVINOVOU
ZÁSILKU povolenou Oblastní správou pošt
v Ostravě čj. 450/95-P/I ze dne 7.2.1995. -
Registrační číslo MK ČR 6480.
ISSN 1210-6526*